1

rozsévač rozsievač

január/ leden
2020
ročník 89

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Je možné, aby manželia prežili v láske spolu 70 rokov?

Rozhodli se jít proti proudu

Na Božiu slávu

RODINA PODĽA BOŽIEHO SRDCA

Prečo manželský zväzok?

Na Božiu slávu, pre blaho ľudí

V nedeľu 6. októbra 2019 sa o siedmej ráno pohol autobus z bratislavských Palisád do Viedne. Cieľom cesty spevokolu prvého bratislavského cirkevného zboru BJB, s dirigentom Slávom Kráľom, kazateľom Dannym Jonesom a niekoľkými ďalšími „nespevákmi" bola návšteva baptistického zboru na ulici Mollardgasse, ktorý si pripomínal 150. výročie založenia.
Prečo sme navštívili práve tento zbor? Pretože v tomto zbore pred vyše 130 rokmi pôsobil Johann Rotmayer, ktorý založil misijnú prácu v Prešporku. Baptistický cirkevný zbor na Mollardgasse je teda naším materským zborom. Spevokol poslúžil niekoľkými piesňami a kazateľ Danny Jones Božím slovom. Kuriózne bolo, že po slovensky hovoriaceho Američana do nemčiny prekladal Slovák Juraj Synak, žijúci v Rakúsku.
Popoludní sme si vypočuli prednášku o 150-ročnej histórii zborovej práce a navštívili sme miesto, na ktorom bol 10. marca 1528 verejne upálený Baltazár Hubmaier, horlivý anabaptistický kazateľ a spisovateľ. Po dvoch rokoch pôsobenia na Morave, kde len za jeden rok bolo na vyznanie viery pokrstených okolo šesťtisíc dospelých, ho na príkaz cisára previezli do Viedne, kde bol mučený, no svoju vieru neodvolal.
O tri dni po jeho upálení utopili jeho manželku v Dunaji. Baltazár Hubmaier položil základ, na ktorom po vyše tristo rokoch od jeho smrti vznikol aj baptistický zbor vo Viedni. Zbor na Mollardgasse je živý, otvorený zbor s mnohými aktivitami zameranými na miestnu komunitu. Úzko spolupracuje so samosprávou. Má rozvinutú prácu s bezdomovcami, v priestoroch zboru sa v nedeľu stretávajú aj veriaci iných národností – rusky hovoriaci o tretej a perzsky hovoriaci o piatej popoludní.

Na záver niekoľko myšlienok z kázne Dannyho Jonesa:
Veľmi sa tešíme, že dnes spolu s vami môžeme oslavovať obrovské Božie dielo. Nikdy nie je samozrejmé, že vznikne zbor, ktorý prežije stopäťdesiat rokov. Rovnako nie je samozrejmé, že ten zbor o dvadsať rokov po vzniku založí ďalší zbor a ten zbor žije stotridsať rokov. Ale my všetci sme tu dnes ako svedkovia toho na Božiu slávu. Vďaka Bohu za jeho vernosť, lebo je dobrý a starostlivý. ***„Som presvedčený, že ten, čo vo vás začal dobré dielo, ho aj dokončí, až do dňa Krista Ježiša" (Flp 1, 6).*** *Pán Ježiš ešte neprišiel, a tak máme stále čo robiť. Naši otcovia boli verní a obetaví, a dodnes z toho čerpáme. Ale čo povedia o nás naši potomkovia? Sme aj my verní správcovia toho, čo nám bolo zverené? Odovzdáme nasledujúcej generácii to, čo naši otcovia odovzdali nám? Odpoveď je ukrytá v tom, či budeme aj my dobrými správcami. Počas týchto dní vďakyvzdania a spomienkových chvíľ je správny čas nad tým porozmýšľať. ...Sme nesmierne bohatí.* ***„Ako by nám ten, ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal ho za nás všetkých, nedaroval s ním všetko?" (Rim 8, 32)*** *Je ešte stále čo robiť, čo dávať.*
Veľa ľudí vo Viedni aj v Bratislave zatiaľ nebolo dotknutých Božou láskou. Máme pred sebou ďalšiu 150-ročnú víziu. Z lásky sme dostali, z radostnej lásky dávajme ďalej.

Hana Matusho

Obsah

Na Božiu slávu, pre blaho ľudí.....2
Sme rodina – Božia.....3
Rodina podľa Božieho srdca.....4
Prečo manželský zväzok?
Přání čtenářům Rozsévače
do nového roku 2020.....5
Přání za odbor sester ČR
Novoroční pozdrav
Milí čitatelia Rozsievača.....6
Povýšenie
U Pána Boha mám jistotu
Proč manželský svazek.....7
Je možné, aby manželia prežili v láske spolu 70 rokov?
Rozhodli se jít proti proudu.....8
Tábor Muránska Zdychava – Duchovné výzvy.....9
Světový svaz baptistů vyhlašuje podporu ženám... 10
Musím předem děkovat.....11
100 let Boží milostivé péče.....12
Buď tu ostane on, alebo ja.....13
Čakanie.....14
Dobré počuť, lepšie vidieť a zažiť.....15
Kdo jsem?
Láska spája
20. výročie modlitebne v Poprade.....16
Duchovno-rekreačné stretnutie sestier E.a.
Niekoľko viet zo života R. Hovorku.....17
V dobrom aj v zlom
Služba seniorov seniorom - Tek. Lužany...18
Recenzia
Program ZDRAVÁ MLÁDEŽ.....19
Redakční oznamy ...a přání
I.Kultová: Hospodinova je země... 20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 17,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,55 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,5 € za kus a rok.
Odberatelia v ČR: Předplatné 440,- Kč (cena jednoho výtisku 40,- Kč) +poštovné, prvopředplatitelé mají během celého roku slevu 50 % na předplatném (ne na poštovném). Poštovné - sbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 40,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.
Odber v zahraničí: predplatné 17,- €, aktuálne poštovné 29,- €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 1/2020: 28. 11. 2019
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadřovat názor redakce. Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

Ján Szőllős

Rozmýšľal som, aký názov dať tomuto úvodníku v prvom čísle Rozsievača v novom roku. Celý rok 2020 chceme venovať téme rodiny v širšom kontexte. Budeme spoločne hľadať odpoveď na otázku: „Prečo rodina?“ Hneď pri hľadaní názvu som si uvedomil úskalia tejto témy. Na Slovensku máme politickú stranu, ktorá má názov Sme rodina a je v parlamente (vysvetlenie pre našich českých čitateľov). Názov úvodníka teda nie je propagáciou tejto strany pred parlamentnými voľbami. Skutočnosť, že bohatý podnikateľ, ktorý založil stranu s týmto názvom, má asi deväť detí s ôsmimi ženami, ktoré verejne priznal pri vstupe do politiky, je príkladom, ako sa dá téma rodiny v dnešnom svete zneužiť aj využiť.
Nemôžeme sa preto čudovať, že mnohí ľudia si dnes kladú otázku, čo vlastne je rodina a kto ju tvorí. Má rodina ešte význam a zmysel aj v 21. storočí? Ak áno, tak aká rodina? Vymýšľame rôzne prívlastky, ako napr. „tradičná“ rodina, aby sme sa v tom chaose názorov na to, čo je rodina, vyznali. Aj pri tom spojení si však môžeme klásť otázku, čo to je „tradičná rodina“.
Téma tohto ročníka je teda veľmi aktuálna a veľmi sa teším na otázky a odpovede, ktoré budeme spoločne objavovať. Chceme sa venovať širokému spektru tém týkajúcich sa spolužitia muža a ženy, detí a ich výchovy, vzťahov medzi generáciami, ale aj životu „singles“ (slobodných) a aj životu v širšej duchovnej rodine.

Sme rodina – Božia

Nemusíme odpovede hľadať v rôznych zdrojoch na internete či v množstve kníh. Chceme na stránkach nášho časopisu nanovo objavovať, čo nám o rodine hovorí vo svojom Slove – Biblii, samotný náš Stvoriteľ – Boh. On už pri stvorení určil, že muž a žena vytvoria rodinu a tento ním stvorený zväzok požehnal (Gn 1, 27 – 28), aby bol miestom pre rozmnožovanie ľudstva.

„už nie sme cudzinci ani prišelci, ale... domáci Boží“ (Ef 2, 19).

Diabol, ktorý chce od počiatku zničiť človeka a ľudstvo, sa celkom prirodzene zameriava na zničenie prirodzenej rodiny ako základu spoločnosti. Človek svojím hriechom vniesol do Božieho konceptu rodiny taký zmätok, že dnes už mnohí ľudia ani nevedia, čo je normálna rodina a ako má fungovať.
Pán Boh však vo svojej milosti stále udržiava prostredníctvom svojho ľudu známosť aj vedomie o tom, čo je to skutočná rodina. Na základe uplatňovania princípov, ktoré zjavil vo svojom Slove o ľudských vzťahoch a o rodine, môžeme aj v každodennom živote zažívať požehnanie, ktoré Boh všestranne dáva vďaka zdravej rodine.
On dokonca prostredníctvom svojho Syna rozšíril rodinu z tej najužšej biologickej na všetkých ľudí, ktorí veria v Pána Ježiša Krista ako vo svojho Záchrancu. Božie slovo nám na viacerých miestach svedčí, že my, ktorí sme prijali obeť Pána Ježiša za svoje hriechy a veríme v jeho vzkriesenie, sme už deťmi Božími (J 1, 12). Môžeme Boha nazývať naším Nebeským otcom a vzájomne sa nazývať bratia a sestry, lebo „už nie sme cudzinci ani prišelci, ale... domáci Boží“ (Ef 2, 19). Sme rodina, a nie hocijaká, ale Božia.
Poďme teda v novom roku nanovo objavovať všetko bohatstvo a požehnanie, ktoré Boh ukryl v tej užšej biologickej aj v tej širšej duchovnej rodine, ale zisťujme aj to, kde zlyhávame a hriech nám bráni prijať požehnanie.

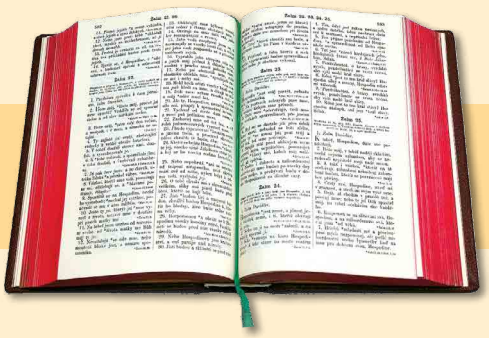

Rodina podľa Božieho srdca

Prečo manželský zväzok?

Starozákonný text:

„Boh stvoril človeka na svoj obraz; na Boží obraz ho stvoril. Stvoril ich ako muža a ženu.“ „Preto opustí muž svojho otca i matku a priľne k svojej žene a budú jedno telo“ (Gn 1, 27 a 2, 24).

Starozákonní text:

„Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.“ „Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem“ (Gn 1, 27 a 2, 24).

Novozákonný text:

Odpovedal im (Ježiš): „Či ste nečítali, že od počiatku ich Stvoriteľ stvoril ako muža a ženu? A ďalej hovoril: Preto opustí človek otca i matku a priľne k svojej žene a budú dvaja jedno telo“ (Mt 19, 4 – 5).

Novozákonní text:

Odpověděl jim (Ježíš): „Nečetli jste, že Stvořitel od počátku muže a ženu stvořil je? A řekl: Proto opustí muž otce a matku a připojí se k své manželce a budou ti dva jedno tělo“ (Mt 19, 4–5).

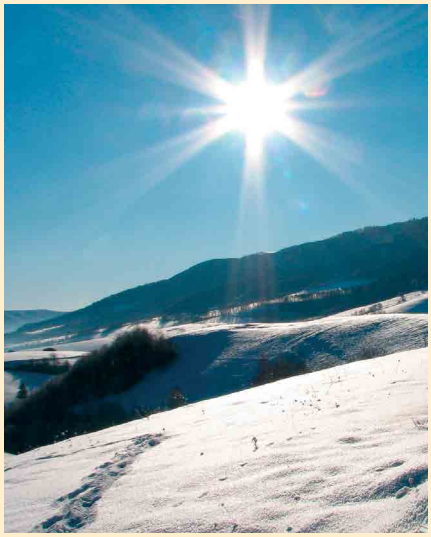

Nemusíš uveriť príliš opatrnému svetu, že cesta neviazanosti je tá, ktorá ti prinesie slobodu. Nemusíš uveriť slovám, že vzťah si treba najskôr vyskúšať, až potom sa rozhodnúť. Nemusíš uveriť, že pred manželstvom si to treba vyskúšať v posteli, aby si vedel... Nemusíš uveriť, že život vo vzťahu je v prvom rade o tebe, tvojich túžbach a potrebách. Stali sme sa ustráchanými, neschopnými sa zaviazať a vo svojich rozhodnutiach stáť. Naučili sme sa nechávať si zadné dvierka, nedôverovať Bohu a spoliehať sa na seba. Nechceme dopadnúť ako rodičia mnohých z nás, a tak sa radšej nezaviažeme, netušiac, že práve preto skončíme rovnako.
Zabudli sme, že manželstvo je symbolom Božej lásky a vzťahu k nám, zabudli sme, že je tu na to, aby nás formovalo, aby sme sa stali svätými na ceste do neba. Obávame sa o svoje pohodlie, bojíme sa, že sa budeme musieť príliš meniť, viac nám záleží na vlastnom blahu a našich potrebách. Sme sebeckí a ešte to aj považujeme za správne. Priveľmi dbáme na to, čo si o manželstve myslí svet, a málo premýšľame o tom, čo si o tom myslí Boh. Máme príliš veľa možností a nevieme si vybrať. Bojíme sa rozhodnúť sa pre jedného muža alebo jednu ženu, pretože sa núka toľko iných lákavých možností. Nevieme sa v tom neprebernom množstve orientovať, a keď si už konečne vyberieme, vzápätí to oľutujeme a pokukujeme po iných. Možnosť výberu, to, čo sa nám zdalo ako nová sloboda, sa stáva ochromujúcim väzením. Jediný partner na celý život už nestačí, čudujeme sa však, že napriek našim experimentom nenachádzame slobodu ani pokoj, ktorý nám bol sľúbený. Staromódny zväzok je svetu na smiech. A my sami už niekedy nevieme, prečo vlastne čakať so sexom až do svadby. Strácajú sa odpovede aj istoty, sme zmätení a všetko sa to začalo, keď sme spochybnili potrebu manželstva. Všetko sa to začalo tam, kde sme pocit zaľúbenia povýšili nad skutočnú lásku a kde sme vzrušenie z nového postavili do centra nášho záujmu.

Spolieham sa na Boha pri výbere manžela/manželky? Dokážem na neho/na ňu čakať? Bojím sa výsmechu rovesníkov, ak by som uzavrel/uzavrela manželský zväzok? Je aj podľa môjho názoru manželstvo naozaj staromódnym zväzkom? Chcem so sexom počkať do svadby? Je manželstvo v dnešnej dobe potrebné?

Přání čtenářům Rozsévače do nového roku 2020

Milí bratři a milé sestry, čtenáři Rozsévače,
na prahu nového roku 2020 mi dovolte, abych se krátce spolu s vámi zamyslel nad rokem uplynulým a také přinesl několik výzev pro rok začínající.
V roce 2019 jsme si vděčně připomínali 100 let od založení Bratrské jednoty baptistů (tehdy Bratrské jednoty Chelčického). Píši tyto řádky koncem října, ještě stále pod silným dojmem požehnané konference „100 let spolu" v Litoměřicích. Při přípravách na zmíněnou konferenci a na tomto samotném společném setkání jsem musel hodně myslet na minulé generace věrných křesťanů, baptistů, kteří nesli světlo evangelia od člověka k člověku, z jednoho místa na druhé, a zakládali baptistické sbory častokrát navzdory nesnadným dobám náboženské nesvobody. Mám před očima celou řadu výrazných kazatelů i obětavých bratrů a sester, členů našich sborů. Když použiji obraz z březnové konference mládeže, stojíme na jejich ramenou. Díky Pánu za ně.
Radujeme se z toho, že patříme k sobě, chválíme Pána Boha za to, že tvoříme jedno duchovní společenství, které překračuje hranice našich sborů i našich zemí. Buďme více vděční jeden za druhého! Jistě, když budu mluvit za českou BJB, některé sbory nás v minulém roce opustily nebo se k tomu prakticky chystají. Přestože se nás to hluboce dotýká, jsme dobrovolné společenství sborů a nezbývá, než jejich rozhodnutí respektovat. V minulém roce jsme také museli jeden sbor z teologických důvodů a postojů vyloučit.
To všechno jsou těžké a bolestivé zkušenosti, kterými jsme prošli a procházíme. Reflektujeme to, co prožíváme, před Pánem i ve vzájemných rozhovorech a hledáme v modlitbách cestu dál.
Přesto chci znovu zdůraznit, že jsme a zůstáváme spojeni v duchovním společenství BJB, díky našemu Pánu Ježíši Kristu a Jeho dílu. On se nemění, je stejný včera i dnes i navěky. Jeho láska nás spojuje a věřím, že i uzdravuje. Na tomto základě chceme dál stát a společně rozvíjet to, co nám bylo svěřeno. Zároveň víme, že tady smíme i po těch 100 a více letech být jen díky Pánu a jeho milosti. On nad námi laskavě bděl a stále bdí, navzdory všem našim pádům a selháním. Začátek nového roku je tedy i příležitostí a výzvou k pokání z toho, že jsme častokrát vlažní, nemilujeme Pána Boha celým srdcem, celou duší, myslí i silou, nebyli jsme vždy poslušní a věrní Pánu a Jeho Slovu, máme málo lásky i k našim bližním a k sobě navzájem. Obnovme se tedy duchovním smýšlením, prosme za novou Boží milost, za nové působení Božího Ducha mezi námi a Jeho vedení pro naše další kroky.
Nemohu jinak, než zakončit tento novoroční pozdrav a přání slovem o našem poslání. Pána Boha oslavíme tehdy, když budeme žít posvěceným životem a poneseme jeho evangelium lidem, kteří neznají Pána Ježíše jako svého osobního Zachránce, Přítele a Pána. Přeji tedy nám i našim sborům novou radost z živého Pána mezi námi tak, aby tato radost byla nakažlivá i pro naše okolí. Prosme za to, aby nás Pán stále proměňoval ke svému obrazu. Prosme za duchovní probuzení v církvi i v našich zemích. Prosme za další znovuzrozené křesťany, kteří se stanou Kristovými učedníky.
Ať naše sbory rostou a stávají se misijními základnami pro zakládání nových skupin, stanic i sborů. Samému Bohu ať je vzdána sláva!
V Kristu váš

Pavel Coufal
předseda Výkonného výboru BJB v ČR

Přání za odbor sester ČR

Drahé sestry,
stojíme na začátku nového roku a klademe si otázky. Jaký bude? Jaká nebezpečí skrývá? Jakou cestou nás Pán Bůh povede? Pohled lidskýma očima do budoucnosti nás může děsit. Nebezpečí ze života nemůžeme odstranit, můžeme jím jen projít.
Žalmista v žalmu 91, 9–10 říká: **„Máš-li útočiště v Hospodinu, u Nejvyššího svůj domov, nestane se ti nic zlého, pohroma se k tvému stanu nepřiblíží."**
Pán Bůh nás nenechává bez návodu na to, kde najdeme bezpečí. Někdo si může myslet, že bezpečnostním zámkem je jeho domov ochráněn, ale jen do té doby, než přijde zloděj a zničí hranice bezpečí. Kolik nebezpečí číhá za dveřmi našich domovů: Neopatrní, bezohlední řidiči, zlí lidé, kteří úmyslně škodí, ničí... Chceme se vyhnout nebezpečným místům.
Žalmista říká jasně. Kdo má svůj „domov" u Nejvyššího, nestane se mu nic zlého. On své milované uchrání před jakýmkoliv nebezpečím. Sám Hospodin jde před námi. Bude jednat tam, kde na to naše síly nestačí. Bude střežit naše kroky, abychom se nedopustily chyb. Boží ruka utiší i bolest, která je užitečná pro náš duchovní růst. Mít zajištěné bezpečí, znamená mít ten „pravý domov" u Nejvyššího, který je větší, než jakékoliv nebezpečí. Záleží na nás, zda se budeme dívat správným směrem. Nejlepší a spolehlivý je pohled nahoru. V tichosti naslouchat Tomu, který nás varuje před nebezpečím. Znamená to, dát čas naslouchání, abychom v hukotu denních povinností nepřeslechly ten tichý Boží hlas.
Přeji vám, abyste tento rok prožily s vědomím, že jste pod zorným úhlem Nejvyššího, který ochrání vás i vaše rodiny. Ať ve vás stále rezonují tóny Jeho lásky, která převyšuje vše lidské. Směle vstupujte na cesty, kterými vás povede.

Helena Včeláková

Novoroční pozdrav

Milé sestry, milí bratia.
Je pre mňa veľkou výsadou, že vás môžem pozdraviť na začiatku tohto roka 2020, ktorý prišiel tak strašne rýchlo.
S akými očakávaniami sme do neho vstúpili? Máme plány, túžby, tešíme sa na niečo alebo naopak máme z niečoho strach? Pre každého rok 2020 prinesie niečo iné. Keby ste sa spýtali numerológa, čo očakáva, tak by vám presne povedal, čo sa podľa neho stane. Možno keby ste túto otázku položili niekomu z Číny, tiež vám vysvetlí, aký to bude rok a takto by sme mohli pokračovať ďalej. Čo očakávame my od rodiny, priateľov, zboru, Boha? Skúsme túto otázku otočiť. Čo očakáva od nás Boh, zbor, rodina? Sme pripravení splniť tieto očakávania, sme pripravení plniť to, čo je našou úlohou v zbore, v rodine? Nie vždy sa nám chce ísť pracovať a vtedy veľmi radi hľadáme výhovorky – ja to nezvládnem, ja na to nemám schopnosti. Ale zabúdame, že Boh si nepovoláva obdarovaných, ale obdarúva povolaných.
Prajem vám, aby ste aj v roku 2020 cítili

Božiu prítomnosť, aby ste sa každé ráno znovu rozhodli žiť s Ním a pre Neho a prežili povolanie do služby pre nášho Pána, aby ste v tejto službe stáli verne s vedomím toho, že „... nech nás tí, čo prídu po nás, nájdu verných...“

Ľudmila Sýkorová, odbor sestier

..teraz poznávam z čiastky, ale potom poznám dokonale... 1Kor 13, 12

Milí čitatelia Rozsievača,
vstupujeme do nového roka. Hodnotíme rok za nami a premýšľame, čo je pred nami. Pre Slovensko to bude aj rok dôležitých parlamentných volieb a pre nás príležitosť domýšľať, aký vzťah máme mať ako Kristovci k svetu, k štátu, k veciam verejným (politike). Je to komplexná téma a nemusíme mať na ňu úplne rovnaký názor. Ježišova výzva, aby sme boli svetlom a soľou pre svet okolo nás, však nesmie byť zredukovaná na nejaký pseudo-duchovný význam, ktorý nepresiahne múry našich zhromaždení a v praxi sa nijako neprejaví.
Pozývam vás, milé sestry a bratia, aby sme aj tento rok boli Božím nástrojom evanjelia, dobrej správy pre svet. Aby sme vďaka osobnému vzťahu s Ježišom Kristom mali silu odolávať všetkým politickým, ekonomickým i emocionálnym tlakom a boli odvážnym, prorockým hlasom spravodlivosti.
Ale nech sa právo valí ako vody a spravodlivosť ako stály potok! (Ámos 5, 24)

Ben Uhrin

Povýšenie

Každý človek potrebuje blízku dušu. Samota je zlá. Preto ľudia vyhľadávajú priateľov, s ktorými sa cítia dobre, rozumejú si a môžu s nimi tráviť spoločný čas. Byť priateľom znamená aj prejav istej úcty voči druhému. V istom zmysle by sme mohli hovoriť o „povýšení“ toho druhého do oblasti našej pozornosti, záujmu a priazne. Priateľstvo s bytosťami opačného pohlavia je spojené s možnosťou vzniku hlbšej príťažlivosti, ale aj s rizikami, ktoré z toho vyplývajú. Táto príťažlivosť je veľkým tajomstvom, ktoré môže obohacovať život, vnášať do neho krásu často s romantickými predstavami vysnívaného šťastia. Je to všeobecne rozšírená a obľúbená téma piesní, básní, bez ktorej sa nezaobíde ani žiadny film či román...
Vzniká do takej miery, v akej je v ľuďoch prebúdzaná. Niekedy však môže vzniknúť aj na prvý pohľad. Dôležité je zachovať si odstup a udržať túto silu pod kontrolou, pretože podobne ako oheň, láska je „dobrý sluha, ale zlý pán“! Manželstvo by sme mohli prirovnať k piecke, v ktorej nás tento oheň podľa potreby príjemne zahrieva a plní aj ďalšie úlohy. Ak sa rozumne prikladá, vydrží až do staroby. Jednou z úloh tohto ohníka je aj plodivosť, ktorá **povyšuje zväzok muža a ženy na najvznešenejšiu úroveň spoluúčasti týchto dvoch ľudí na zrode nového života.** Malé novorodeniatko potrebuje starostlivosť milujúcej matky a otca. Obaja nesú zároveň tú najvyššiu mieru zodpovednosti za nový život, jeho ochranu a múdru výchovu ďalšej generácie. Ako mladý snúbenec som veľmi nerozumel hĺbke významu týchto hodnôt, ako ani symbolickým významom slávnostných obradov a úkonov spojených so zásnubami, sobášom a svadbou. Ich výsledok však bol silný. Jedným z najsilnejších zážitkov okrem spoločnej domácnosti bolo napríklad používanie spoločného priezviska a tiež aj to, že ľudia nás vnímali ako novú spoločenskú jednotku. Manželka priniesla do nášho spoločného života svoje kvality, čím doplnila moje nedostatky a naopak. **Sobáš pre mňa znamenal povýšenie do stavu manželského.** To je už viac ako iba nezáväzné priateľstvo. To je spojenie dvoch osobností do hĺbky, a to v dobrom aj v zlom. Po mnohých rokoch sme vytiahli naše staré listy, ktoré sme si písali kedysi za slobodna, aby sme sa spoznávali. Vtedy sme skúmali, aký je duchovný život toho druhého v praxi. Bolo to veľmi dôležité, pretože keď potom v živote prichádzali krízy a ťažkosti, mohli sme čerpať z Božieho slova a na modlitbách silu, aby sa naša láska obnovovala. Manželský zväzok upevňuje aj rodinné a príbuzenské zväzky. Najmä v súčasnej chaotickej dobe je dôležité, aby rodina držala spolu a navzájom sa podporovala. I keď dobré vzťahy v rodine prinášajú veľké obohatenie, predsa sme tu len do času.
Naša viera v Pána Ježiša Krista nám otvorila prístup aj do duchovnej rodiny. Božie slovo hovorí, že Pán Ježiš prišiel na túto zem do svojho vlastného, ale Jeho vlastní Ho neprijali.
Ale ***všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími*** (Ján 1, 12). Čiže členmi Božej duchovnej rodiny, ktorá nie je len dočasná, ale bude trvať večne. Manželský zväzok je jednou z najlepších možností pre skvalitňovanie vzťahov, ktoré majú byť nadčasové, večné. Preto Božie slovo hovorí: *„Manželstvo nech majú všetci v úcte a manželia nech sú si verní, lebo smilníkov a cudzoložníkov bude súdiť Boh“* (Hebr 13, 4). I keď nie každý môže žiť v šťastnom manželstve, do večnej duchovnej rodiny sa môže dostať každý.
Touto duchovnou rodinou je Cirkev Pána Ježiša Krista – Nevesta Baránkova, ktorá sa **pripravuje na tie najvyššie vzťahy**. Aj tie najkrajšie vysnívané vzťahy na tejto zemi sú však len tieňom oproti šťastiu, radosti a nádhere, ktorá očakáva každého účastníka svadby Baránkovej (Zj 19, 7 – 9).

Ľubomír Počai

U Pána Boha mám jistotu

„Nikdy tě neopustím, nikdy se tě nezřeknu“ (Žd 13, 5).
Každá žena ve svém nitru touží mít ve vztahu jistotu. Touží po pevném vztahu, který se jen tak nezhroutí. Pokud je žena nejistá, je nervózní, odráží se to v jejím chování a vůbec v celém stylu jejího života. Pokud je muž schopen dát ženě pevnou jistotu a opravdově se zaváže ke vztahu s ní a s Bohem, potom se zklidní a může se podřídit svému muži.
Když jsem uvěřila, slyšela jsem mluvit našeho bratra kazatele o laně, které bylo spleteno ze tří provazů a tak získalo na pevnosti. Ke svazku muže a ženy je přizván Pán Bůh. Takto jsou svázáni spolu i s Bohem a manželský svazek je dobře jištěn (Žd 13, 5). Jsme-li s manželem ve svazku s Bohem, má náš vztah pevný charakter, je neustále posilován z Božího zdroje i uprostřed všemožných událostí, které nám život přináší v bohaté míře.
Úžasná je skutečnost, že k tomu nám Pán neurčil cestu povinnou, nezáživnou a nudnou, nýbrž tajemnou cestu lásky.
Bible o tom mluví na mnoha místech. Manželské závazky platí a máme s nimi počítat. Jen tak se můžeme přiblížit k Boží láskyplné péči. Záleží na cíli, který si s manželem stanovíme.

Marie Horáčková

Proč manželský svazek

Když jsme před 46 lety uzavírali s manželkou naše manželství, společenská situace ohledně manželství byla hodně odlišná od té dnešní. Výrazná většina mladých lidí byla již před třicítkou v manželství a většinou již měli i dítě. Nesezdané spolužití se vyskytovalo spíše u vdov a vdovců, kteří vypočítavě nechtěli ztratit vdovský důchod. Přitom situace mladých rodin byla často velmi náročná, protože se čekalo několik let na přidělení bytu a žilo se i s dětmi běžně ve velmi obtížných podmínkách. Manželství a děti bylo takřka samozřejmostí a záměrné vyhýbání se manželství a rodičovství bylo společensky hodnoceno jako podivínství. Společný život mladých lidí bez uzavření manželství, tzv. „na hromádce", se vyskytoval spíše jen ojediněle.

Současná ztráta křesťanských, ale i všeobecných tradičních hodnot velmi negativně ovlivnila dnešní pohled na manželství. Jakoby uzavírání manželství bylo pouhou tradicí, bez které se společný život obejde. Navíc, vysoká míra rozvodovosti vede mnohé lidi k domněnce, že je lepší si společný život nejdříve vyzkoušet, ověřit si, zda se k sobě hodí. Taková „zkouška" se pak často protáhne na dlouhá léta nebo i natrvalo.

Faktem však zůstává, že společný život formou uzavřeného manželství je jedinečný a je charakteristický pro všechny kultury ve všech zemích. Forma sňatku, kterým manželství začíná, může být velmi různá. Ve společnosti bez institucí zpravidla nebývá formální sňatek, ve vyspělé společnosti je však samozřejmostí a náležitosti manželství řeší zákon.

V evangeliích je několik popisů svatební hostiny a ozdobené nevěsty. V knize Zjevení je dokonce psáno o svatbě Beránka se svou chotí – církví. V epištolách není popisována žádná křesťanská svatba, ale jsou zde konkrétní praktické pokyny pro manžele a pro manželky – viz Ef 5, 21–33; 1K 7, 1–7; Žd 13, 4.

> ***„Manželství ať mají všichni v úctě, a manželé ať jsou si věrni, neboť nevěstné a nevěrné bude soudit Bůh" (Žd 13, 4).***

První důvod pro spolužití v manželství je důvod biblický. Pán Bůh to tak ustanovil, protože je to nejlepší pro ženu, muže i jejich děti. Manželství je vlastně společná smlouva, je to závazek. City se mohou měnit, může ochladnout láska, ale závazek zůstává. Právě závazek napomáhá i k překlenutí případné krize ve vzájemných vztazích. Bible říká: „Manželství ať mají všichni v úctě, a manželé ať jsou si věrni, neboť nevěstné a nevěrné bude soudit Bůh" (Žd 13, 4). Kdo s vážností respektuje tento Boží příkaz, ani ho nenapadne uvažovat o jiné alternativě společného života. Jedinou alternativou pro něho je manželství. Nutno však k tomu dodat, že to vůbec není tíživá povinnost, ale to nejlepší řešení spojené s Božím požehnáním.

Vždyť Bůh udělil své požehnání již prvním manželům – Adamovi a Evě v ráji, tak, jak o tom čteme hned v první kapitole Bible. Proto také součástí církevního sňatku je udílení požehnání novomanželům. Jsou i další důvody pro manželství, které platí všeobecně, to znamená, že platí pro křesťany i pro nekřesťany.

První z nich se velmi závažně dotýká dětí. Není lepší jistota pro děti než láskyplné manželství. Jistě, někdo může namítat, že pro děti je lepší dobré spolužití rodičů i bez manželství než špatné manželství. Je to zavádějící srovnávání, protože srovnávat máme manželství a nemanželství se stejnými kvalitami vzájemných vztahů a v takovém případě má manželství něco navíc – je to závazek a jistota. Je smutné, že v zemích, kde jsou finančně zvýhodňované matky – samoživitelky, někteří rodiče odmítají sňatek z finančních důvodů, protože by ztratili některé finanční výhody. Finanční zvýhodnění matek – samoživitelek, které se vypočítavě vyhnuly uzavření sňatku, i když fakticky žijí v rodině, má i vážná finanční rizika. V případě smrti svého partnera nemají nárok na vdovský důchod a pokud nebyla pořízena závěť, tak také nejsou dědičkami majetku manžela.

V první řadě však nejde o finanční výhodnost nebo nevýhodnost. I v této oblasti platí rčení: „Co je psáno, to je dáno". Uzavření manželství je aktem veřejným, zpečetěným podpisy, je to uzavření smlouvy se společenským i právním dopadem. Dává manželům jistotu, vzájemnou zodpovědnost, ale i zodpovědnost před zákonem.

Manželství věřících manželů má také duchovní rozměr. Apoštol Pavel uvádí Kristův vztah k církvi jako inspirující příklad pro vzájemný vztah manželů. V dopisu Efezským píše: „V poddanosti Kristu se podřizujte jedni druhým, ženy svým mužům jako Pánu, protože muž je hlavou ženy, jako Kristus je hlavou církve, těla, které spasil. Ale jako církev je podřízena Kristu, tak ženy mají být ve všem podřízeny svým mužům. Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval" (Ef 5, 21–25). To znamená, že vzájemný vztah mezi Kristem a církví má být modelem i pro vzájemný vztah v manželství. Kristův vztah k církvi není „na zkoušku", je trvalý, protože On se mnoha zaslíbeními zavázal pečovat o svou církev a On je neskonale věrný.

Podřízenost žen svým mužům se mnoha lidem jeví jako příkaz zaostalý, ne pro dnešní život. Ve skutečnosti se však jedná o model fungování v manželství odpovídající přirozenému obdarování muže a ženy. Potvrzuje to i skutečnost, že mnohé ženy si dnes stěžují na své muže, že nejsou dostatečně hlavou rodiny.

A pokud žena přebírá některé zodpovědnosti svého muže, tak ji to nadmíru vyčerpává. Nemluvím však zde o feministkách, které programově popírají rozdílná poslání mužů a žen.

Proč manželský svazek a ne jiný způsob spolužití muže a ženy? Je zavazující a proto dává všem v rodině větší jistotu. Ale především je to způsob biblický podle Boží vůle a proto také Bůh manželství žehná.

Milan Kern

Je možné, aby manželia prežili v láske spolu 70 rokov?

Hlavnou témou tohtoročného Rozsievača je manželstvo. Vlani sme si pripomenuli požehnané 70. výročie svadby manželov Baďanských z Miloslavova, a tak sme im položili zopár otázok, ako sa dá také dlhé obdobie prežiť v láske a porozumení.

Kde ste sa spoznali a koľko ste mali rokov? Bolo to na stretnutí evanjelickej mládeže v Maďarsku, kde sme obaja bývali v susedných dedinách. Ja som mala sedemnásť a Janko dvadsaťjeden rokov. Po krátkom čase sa naše rodiny presťahovali na Slovensko. Ja s rodičmi do Povody a Janko s rodičmi do Topoľníkov. Chodili sme do evanjelického kostola v Dunajskej Strede. Ja pešo a Janko to mal ďalej, tak na bicykli.

Ako dlho ste spolu chodili? Netrvalo to ani rok a Janko dostal povolávací rozkaz. Nechceli sme čakať tak dlho. Hoci rodičia neboli veľmi nadšení, no videli našu lásku, tak boli zásnuby a svadba v kruhu najbližšej rodiny.

S akým očakávaním ste vstupovali do manželstva a čo sa z toho naplnilo? Keďže sme sa mali veľmi radi, túžili sme mať vlastnú rodinu, bývanie a deti. Splnilo sa všetko, ale nebolo to také ľahké.

Kde ste po svadbe bývali? Bývali sme u mojich rodičov a Janko narukoval do Pardubíc. Keďže vedel po maďarsky aj po slovensky, získal dobré zaradenie, a to mu umožňovalo častejšie sa dostať domov. Ja som sa s rodičmi starala o gazdovstvo a tu sa nám narodil aj prvý syn Janko. S rodičmi sme mali dobré vzťahy, veď odmalička sme boli vychovávaní v kresťanskom duchu a láskavom ovzduší.

Asi po piatich rokoch sme si kúpili neďaleko rodičov samostatný domček, ktorý mal 143 rokov a hlinené múry. Tu sa nám narodil druhý syn Milan.

Zaopatriť štvorčlennú rodinu v ťažkej dobe kolektivizácie asi nebolo ľahké? Vtedy neexistovali mladomanželské pôžičky a na všetko sme boli sami. Manžel pracoval denne aj štrnásť hodín vo výkupe obila a potom ešte doma, aby sme boli sebestační.

Ako sa rozvíjal váš duchovný život, keď ste boli takí zaneprázdnení? Od začiatku sme sa stretávali s veriacimi v zhromaždeniach, ale aj po domoch. Obaja sme boli pokrstení v nesvadskom zbore BJB. V roku 1956 sme si s Božou pomocou postavili murovaný dom v Povode, kde sme sa schádzali po mnohé roky s bratmi a sestrami aj z iných denominácií. Veľkým povzbudením pre nás boli návštevy brata kazateľa Tomeša z Prahy, ktorý nikdy neobišiel náš dom, keď bol na Slovensku. V roku 1989 sme sa presťahovali do Miloslavova a stali sme sa členmi tunajšieho zboru.

Boli počas vášho manželstva aj nezhody? Ako ste ich riešili? Tam, kde sa stretnú dvaja ľudia z rôznych rodín, z času načas vznikne malá roztržka či škriepka. Aj u nás tak niekedy bolo, ale nikdy to netrvalo dlho. Vedeli sme si navzájom veľmi rýchlo odpustiť.

Nemali ste niekedy pocit, že vaša láska slabne? Ten pocit sme nezažili, vždy sme si vedeli všetko vyjasniť a obaja sme vedeli, že nás Boh miluje a my Jeho. Táto láska sa prenášala aj do nášho manželstva.

Spomínate si na nejaké krásne chvíle či dovolenky, ktoré ste prežili? Vtedy sa neplánovali každoročné dovolenky k moru ako dnes, ale my sme boli vďační za naše pobyty u rodiny v Českom Těšíne a neskôr, keď sme mali auto, to boli návštevy v rodnom Maďarsku.

Aj vo vysokom veku ste stále aktívni, ako to zvládate? To, že sa dožívame vysokého veku, je veľká Božia milosť a to, že vládzeme ešte robiť, aby sme boli sebestační, znovu nie je naša zásluha. Prekonali sme aj rôzne choroby, ale cez všetky nás Pán previedol. Počas celého života sme sa snažili slúžiť aj iným ľuďom a z milosti Božej tak robíme dodnes.

Čo by ste poradili dnešným mladým, ktorí chcú vstúpiť do manželstva, alebo tým, ktorí už v manželstve žijú? Nemáme patent na šťastné manželstvo, ale máme odporúčania, ktoré pomáhajú, aby každé manželstvo mohlo byť šťastné:

1. Vedieť, že nás spojil Boh!
2. Pripomínať si, že sme si lásku sľúbili, a to v dobrom aj v zlom až do konca života.
3. Aby sme si vedeli odpúšťať!

S manželmi Baďanskými hovoril
Vladimír Malý

Rozhodli se jít proti proudu

Novomanželé Štěpán a Marie Stojanovi

Jak dlouho jste spolu a jak dlouho ste spolu chodili? Jsme spolu osm měsíců, chodili jsme spolu dva roky.

Kolik vám je let? Štěpánovi je 36 a mně je 32 let.

Jaký je dnes „akceptovatelný" věk pro uzavření manželství? Jaký je akceptovatelný věk, netuším, asi záleží na tom, z jakého prostředí pocházíme, jaké máme kamarády.
U mě a Štěpána šlo spíš o individualitu a naše priority jako křesťanů. Čekali jsme na sebe.

Proč jste se rozhodli jít „proti proudu" a vzít se, když dnes vládne trend žít spolu „bez papíru"? Řekla bych, že už to tak úplně není. Moje generace nechce žít jen na „psí knížku". My se tak rozhodli prakticky od začátku, protože milujeme Boha.

Proč tedy myslíš, že se kromě jedné tvé kamarádky ty ostatní nevdávají? Moje kamarádky se chtějí vdávat. Buď čekají na příležitost, na správného partnera nebo na vyjádření svého dosavadního partnera.

Jaký byl největší důvod k vašemu rozhodnutí uzavřít manželství? Neměli jste obavy z celoživotního závazku? Chtěli jsme dodržet Boží zákon a ne si žít podle své pohodlnosti a světa. Obavy jsme neměli, věděli jsme, že nás spojil Bůh. V Něm máme jistotu.

S jakým očekáváním jste vstoupili do manželství? Po čem nejvíc toužíte? Očekáváme, že spolu vydržíme až do smrti a vždy nás bude spojovat Bohem daná láska.

Prožili jste již nějakou krizi nebo nedorozumění? Pokud ano, jak jste ji řešili? Nedorozumění jsou součástí života, jsou to běžné dohady o obyčejných věcech jako například o tom, zda potřebuji nové boty či zimní kabát atd...Většinou vyhrává dominantní osoba v páru. Žádná krize nás zatím nepostihla.

Jak řešíte rozdílnost povah, vlastností, potřeb...? Jsme si povahově docela podobní a až na pár nesrovnalostí se většinou shodneme. Potřeby se prostě musí vyjadřovat nahlas!

Proč si myslíte, že dnešní mladí lidé nechtějí vstupovat do manželství, i když už spolu mají děti? Co je podle vás největším problémem?
Z pohodlnosti a protože je podle nich jednodušší se v krizi rozejít. Potom z nedostatku času, peněz, zkrátka tu pravou chvíli na to, aby se mohli vzít, propásnou.

Proč myslíte, že se muž i po delším vztahu nevyjadřuje – nežádá ženu „o ruku"? Nevyzná se ve svých pocitech, neví, co vlastně chce anebo ho to po delším čase ani nenapadne. Chce si nechat „otevřená zadní vrátka".

Proč podle vás žena odmítá vstup do manželství? Možná si zpočátku myslí, že to bude lepší a „papír" nepotřebuje, protože se přece mají rádi a to jim stačí. Neznamená to ale, že toho později nelituje.

Čeho si na manželství vážíte? Že se máme na koho spolehnout, o koho se opřít, obejmout, vážíme si pocitu jistoty.

Co nejkrásnějšího jste už spolu prožili? Vlastní svatbu.

Rozhovor s novomanžely Stojanovými
vedla Marie Horáčková

Tábor Muránska Zdychava – Duchovné výzvy

V našom tíme v Revúcej sme si uvedomili, že práve vtedy, keď opúšťame svoj komfort, sa dozvedáme najviac o Bohu a o sebe. C.S. Lewis raz povedal, že *„vždy, keď čelíme ťažkostiam v živote, môžeme očakávať, že na nás čaká prekvapenie."* Práve o tomto boli duchovné výzvy na našom tábore. Postavené na presvedčení, že Boh je ukrytý v nepohodlí života. Organizovali sme šesť dobrovoľných výziev. List v lese, Memento Mori, ranné modlitby, večera na kopci, vatra *challenge* a deka požehnania. Ťažko povedať, ktoré z nich boli úspešnejšie. K Bohu vedie toľko ciest, koľko je duší. Dve z nich však hlboko zanechali stopu v mojej duši. Štvrtá a šiesta.

Štvrtá výzva sa začala na nástupe uprostred tábora, kde sme vyzvali štyri tímy k tomu, aby si medzi sebou zvolili jedného reprezentanta, ktorý sa následne dozvie, čo musí splniť. Onedlho pred nami stáli štyria odvážlivci, čakajúci na svoju úlohu. Dozvedeli sa, že jeden a pol dňa nesmú jesť. Môžu piť iba čaj. Okrem toho musia čítať knihu (vybrali si knihu *Viac ako tesár)* a naučiť sa naspamäť Lukášov záznam o pokúšaní Ježiša na púšti. Počas plynutia výzvy sme sa s nimi stretávali a povzbudzovali ich k vytrvalosti. Dávali sme im na papieriku verše a citáty. Predtým sa navzájom nepoznali a nikto ešte neodovzdal svoj život Bohu. Ako sme dúfali, vytvorilo sa medzi nimi priateľské puto. Hnalo ich vpred práve presvedčenie, že tím ich vybral, aby reprezentovali svoju skupinu, a že nesmú zlyhať. Nevedeli však, že na konci ich čaká prekvapenie, najsilnejší moment tábora. Na druhý deň, po tridsiatich šiestich hodinách hladovania, sme ich viedli v tichu na hornú lúku, vzdialenú asi kilometer od tábora. Vyjsť na ňu je samo o sebe náročné, nie to ešte po fyzickom vyčerpaní. Čakajúc na ďalšiu požiadavku, sa unavení potácali za mnou, keď zrazu uvideli v diaľke stôl so štyrmi stoličkami. Čoskoro počujú správu: Nejdú plniť ďalšiu výzvu. Na kopci je pre nich pripravená večera s ich obľúbeným jedlom a kofolou. V pozadí hrá klavírna hudba.

V tichu si sadáme a nahlas čítam Ježišove slová o tom, že On je chlieb života. Že všetci sme hladní po Bohu. Že tak, ako ich telá túžia po jedle, tak ich duše túžia po Tom, ktorý jediný vie uspokojiť ich dušu. Zaplaví nás taká vlna emócií, že nevieme zastaviť plač. Po hodinách hladovky sa všetci štyria táborníci dlhé minúty mlčky prizerajú na svoje obľúbené jedlo. Takmer sa ho boja dotknúť, aby neznevážili posvätnosť prítomného okamihu. Zrazu akoby Ježišove slová dávali úplne iný význam. Tak ako naše telo túži po jedle, tak naša duša hladuje po Bohu. Takmer sa zastavil čas. Trvá to asi päť minút, ale každá sekunda je prežitá naplno.

Zdá sa, že ubehli hodiny.

O polhodinu je všetko zjedené, atmosféra veľmi priateľská. Spontánne sa všetci objímajú a vraciame sa do tábora. Pripadal som si ako Mojžiš, ktorého tvár po stretnutí s Bohom tak svietila, že to videl celý svet. A sám nevedel vysvetliť, čo sa vlastne na tom kopci stalo.

Mal som rovnaký pocit. Akékoľvek slová mi pripadajú nedostatočné. Boh sa priblížil k tej lúke a ja som mal pocit, že dolu sa vracajú iné štyri bytosti, iní štyria ľudia, ktorí sa len fyzicky podobajú na tých predtým, ale vo vnútri už nie. Pred vstupom do tábora ich čakalo posledné prekvapenie. Zaväzujeme im oči a mlčky ich vedieme k mostu, kde ich potajomky čaká celý tábor. Naraz sme im strhli šatky a vlna emócií, teraz už radostných, vyvrcholila. Celý tábor ich objíma, že výzvu zvládli, a ja som mlčky stál pár metrov od nich a potichu vzlykal nad posvätnou chvíľou. Na konci tábora, keď sme vyprevádzali táborníkov domov, som sa na jedného z tých štyroch zahľadel a v jeho očiach som videl chvíľu na hornej lúke. Neviem to vysvetliť, ale ten človek bol niekto iný ako pred táborom.

Šiesta výzva: posledný deň sme táborníkov pozvali, aby odišli so svojimi vedúcimi do samoty, kde im mali vyznávať svoje hriechy. Asi kilometer od táboriska sme našli tiché miesto, kde sme položili deku s Bibliou a dve stoličky. Na spovedi nikdy nebol nielen nikto z nich, ale ani nikto z nás. Nevedeli sme, ako viesť ľudí k vyznávaniu hriechov, ako vytvoriť atmosféru prijatia a milosti. Dohodli sme sa, že na začiatku táborníkom povieme dve veci: Pred tebou sedí väčší hriešnik ako ty a všetko, čo sa tu povie, zostane na tomto mieste. Následne si mali táborníci sadnúť na stoličku, ktorá stála v plytkom potoku, kde sme ich oblievali kanvicou teplej vody, čo malo symbolizovať očistenie a nový začiatok. Odtiaľ každého odviedol jeho vedúci na špeciálne pripravené miesto, kde ich na zemi čakala deka požehnania. Tam si táborník kľakol a my, vedúci, či ako sa nazvať, sme na neho kládli ruky a žehnali mu. Čoskoro sme si uvedomili, že táto výzva bude náročná aj pre nás. Doťahujeme posledné detaily a s pokorou si hovoríme nahlas Áronovské požehnanie a odchádzame na dohodnuté miesta. Ostatné je už v réžii Ducha Svätého. To, čo sa dialo potom, je nemožné vyjadriť slovami. Vidieť, ako ľudia odchádzajú po dvojiciach na určené miesto, bol zážitok. Očakávať, čo sa bude diať, sa dalo prirovnať k stresom pred šprintom na sto metrov. Asi o pol hodinu prišiel prvý človek. Slzy mal nielen on, ale aj jeho vedúci. So zatvorenými očami boli táborníci jeden po druhom oblievaní vodou a potom s uterákom prehodeným cez plecia čakali na požehnanie. Plakali nielen účastníci, ale hlavne my. Keď sme táborníkov po jednom viedli k deke, triasli sa nám ruky. Vidieť, ako táborník, ktorý pred pár dňami nadával a vyrušoval na programe, teraz s pokorou kľačí a počúva modlitby požehnania, bolo niečo nadprirodzené. Až neskôr som si uvedomil, že kým sa vystriedalo všetkých trinásť ľudí, prešlo takmer šesť hodín. Pohodené papieriky od horaliek mi pripomínali, že sme všetci fyzicky vyčerpaní. Ale mlčky sme sa na seba usmievali, takmer sme sa báli prehovoriť, aby sme nenarušili nadprirodzené vanutie Svätého Ducha. Ja som mal možnosť oblievať ľudí. Pýtal som sa ich, ako sa po spovedi cítia. Viacerí nezávisle na sebe odpovedali, že sa cítia slobodní. Áno, Jakub to vedel, keď napísal, *„vyznávajte si navzájom svoje hriechy, aby ste boli uzdravení"*. Keď chceš ľudí ohúriť, povedz im o svojich silných stránkach. Keď sa k nim chceš priblížiť, povedz im o svojich slabostiach. Po šiestich hodinách odchádzame. Držíme sa za ruky a jeden z nás, ktorý má ešte silu, poďakuje Bohu za toto poludnie. Nerozprávame sa ani v aute, každý prežíva to,

čo sa tu dialo, po svojom. Sme vyčerpaní. Vraciame sa do tábora a vidíme táborníkov, ktorí absolvovali výzvu medzi prvými. Ešte stále sedia v tichosti a samote, oddelení od hier a zábavy. Niektorí si čítajú Bibliu, alebo len mlčky sedia. Pozeráme sa na nich.

S niektorými sa nám stretnú pohľady a letmo sa na seba usmievame. Keď pozorujeme Krista v evanjeliách, vidíme Ho, ako neustále ľudí pozýval niečo urobiť. Nevyučoval v lavici s kriedou v ruke. Volal ľudí, aby opustiť pohodlný život. Jedna vec je totiž sadnúť si do kostola a najedený a vyspatý počúvať exegézu o Ježišových slovách, že Boh je chlebom života. Niečo úplne iné je nechať ľudí vyhladovať a priviesť ich k fyzickému vyčerpaniu, a potom im ponúknuť obľúbené jedlo so slovami, že je to symbol Ježišovej dobroty, symbol hladovania našich duší po Bohu. Jedna vec je ľuďom hovoriť, že je dobré vyznávať hriechy. Niečo úplne iné je vytvoriť im priestor na to, aby to išli urobiť práve teraz, takí akí sú, do samoty

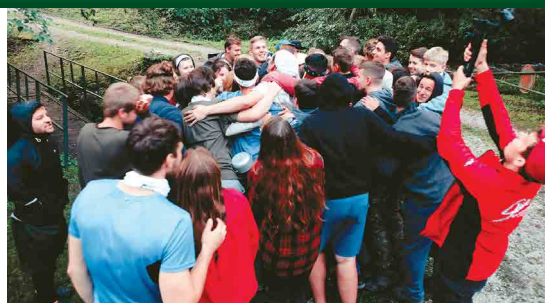

v prítomnosti spievajúcich vtákov. Tábor bol plný krásnych hier, táborákov a rozhovorov. Boli to však práve tieto výzvy, ktoré táborníci spomínali najčastejšie počas posledného večera. Áno, neexistuje rast v komfortnej zóne. Neexistuje komfort v zóne rastu. Boh je v nepohodlí života. Čaká nás tam.

Richard Nagypál

Světový svaz baptistů vyhlašuje podporu ženám a odsuzuje nábožensky motivované násilí

Podle dvou rezolucí, které Světový svaz baptistů schválil 11. července 2019 na svém generálním koncilu v Nassau (Bahamy), by se ženám mělo v jejich „Bohem daném povolání pro službu v církvi" dostat potvrzení a baptisté by místo náboženské nesnášenlivosti měli raději zdůrazňovat lásku.

„Rezoluce o uznání a potvrzení povolání žen v církvi" je plodem třídenní Mezinárodní konference baptistů o teologickém vzdělávání s tématem SPOLEČNĚ: Nový pohled a nové porozumění církevním dějinám, které nejsou pouze dějinami mužů, nýbrž i žen". Konference se konala v Nassau těsně před výročním sjezdem svazu baptistů. Poslední rezoluci potvrzující přínos žen v církvi přijal Světový svaz baptistů rovněž v Nassau v roce 1988. Na letošním koncilu zazněla připomínka tehdejší rezoluce vyzývající baptisty, aby „vyjadřovali vděčnost za mnohá obdarování a za citlivý přístup, který ženy ve službě Ježíši Kristu a v práci celosvětové baptistické rodině přinášejí" a aby „ve svých národních jednotách věnovali biblicky opodstatněnou a pečlivou pozornost tomu, aby se ženám v jejich obdarování dostalo uplatnění."

Nová rezoluce vyzývá baptisty k „pokání z praktik a zvyklostí", které „ženám dosud bránily být plnohodnotnými údy těla Kristova, v tom, aby vzkvétaly jako lidské bytosti stvořené k obrazu Božímu". Volá je k otevřenosti vůči působení Ducha svatého, jenž povede ke změně a umožní baptistům stvrdit „Bohem dané povolání žen pro službu v církvi".

Jednotlivé členské jednoty Světového svazu baptistů by si též, jak rezoluce konstatovala, měli „osvojit používání rovnocenného jazyka pro muže i ženy v bohoslužebných shromážděních, v komunikaci i publikacích, včetně překladů Bible" a „cíleně pracovat na vytváření rovného prostoru pro ženy ve všech vedoucích rolích v církvi, v baptistických jednotách i ve Světovém svazu baptistů".

Druhá rezoluce vyšla pod názvem „Rezoluce o nynějších projevech náboženské nesnášenlivosti a nábožensky motivovaného násilí".

Shromáždění vyjádřilo „hluboké politování nad novými případy náboženské nesnášenlivosti a nábožensky motivovaného násilí", k nimž došlo v uplynulém roce, a uvedlo reprezentativní příklady loňských útoků na synagógy, mešity i kostely.

Rezoluce odsuzuje vzestup antisemitismu, islamofobie i pronásledování křesťanů.

Uvádí též aktuální zprávu z britského Ministerstva zahraničních věcí, podle níž je 245 miliónů křesťanů v nebezpečí velmi zlého pronásledování.

Dále rezoluce připomíná, že rok 2019 byl rokem 85. výročí historické rezoluce přijaté na pátém Světovém kongresu baptistů v německém Berlíně v roce 1934.

Baptisté tehdy – navzdory vzestupu fašismu a skutečnosti, že se kongres musel konat v sále vyzdobeném obrovskými svastikami – odvážně hlasovali proti „antisemitismu a jiným formám náboženských a rasových předsudků".

Dávnější dějiny baptistů připomněla též zmínka o tom, že již v roce 1612 raný baptista Thomas Helwys požadoval, aby Židé, křesťané i muslimové směli svobodně uctívat Boha a žít společně v míru.

„Solidárně a se sympatiemi se stavíme po bok všem lidem trpícím násilí, bezpráví i újmu, ať jde o náboženství, rasu, pohlaví, kulturu či národnost," konstatovala rezoluce a vyzvala baptisty, aby žili s každým v pokoji a aby tak „znovu potvrdili, že předsudky, nenávist a násilí ničí úctu, lásku a víru". Taková činnost podle závěru rezoluce slouží jako „prorocká odpověď Boží lásky, která se staví proti všem projevům terorismu, násilí a náboženské nesnášenlivosti".

Tony Cartledge

se svolením autora přeložila z blogu Nurturing Faith Ivana Kultová

Foto:

Tomás Mackey z Argentiny byl zvolen jako budoucí prezident BWA, funkce se ujme na konci kongresu BWA v roce 2020 v Riu de Janieru.

Pohled do sálu při prezentaci rezolucí.

Burcher Taylor z Jamajky (uprostřed) přijímá Cenu lidských práv 2019 Dentona a Janice Lotzových. Janice Lotzová je vlevo a Paul Msiza, prezident BWA, vpravo.

Musím především děkovat

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

Pocházím z křesťanské ekumenické rodiny. Maminka s prakticky všemi příbuznými patřila k Českobratrské církvi evangelické, tatínek, opět s prakticky celou širokou rodinou, k Církvi bratrské. Tuto skutečnost jsem vždycky vnímal jako veliký dar a přednost. S jistou nadsázkou mohu povědět, že mám dvě rodné církve, mateřskou a otcovskou, a obě mám rád, v obou jsem doma (čímž neříkám, že bych ty ostatní rád neměl). Rodiče nás ale vždycky v průběhu roku vodili do CB, ČCE přišla na řadu hlavně o prázdninách, kdy jsme s bratry bývali u babičky. Všichni jsme nakonec zakotvili v CB.

Mým prvním a hlavním zájmem od skutečně nejrannějšího dětství byl hmyz. Ten mne lákal, zajímal, tomu jsem věnoval většinu svého volného času. Ten mne pak také provázel celou první polovinou mého života, jak ještě povím dále.

Boží osobní pozvání k následování jsem zaslechl víckrát. To rozhodující, na které jsem pak i odpověděl, zaznělo při kázání Jana Urbana na evangelizačním shromáždění v roce 1971. Zřetelně jsem vnímal Boha, vyjadřujícího svůj zvláštní zájem i o mne. Věděl jsem, že i já mám zájem o Něho, že s Ním chci žít. Zareagoval jsem na vyslovenou výzvu a dal své rozhodnutí odevzdat svůj život Bohu najevo veřejně.

Byla to tehdy reakce na zřetelný Boží zájem, nepotkal jsem tenkrát ještě svůj hřích. K jeho poznání jsem potřeboval Boží školu. A Pán Bůh mne jí provedl. Postupně mi odhaloval věci, které jsem nevnímal či nedělal dobře a postupně mne učil takové situace řešit.

Mým asi největším problémem, který jsem si ovšem neuvědomoval, byla určitá pýcha. Ve škole se mi vždycky dařilo, studium mne bavilo a zdálo se mi snadné. Ve třídě jsem sice nikdy nebyl úplně nejlepší, mezi pár nejlepších jsem ale patřil vždycky. Díky skvělým učitelům jsem se mohl od páté třídy pohybovat v akademickém světě, ať už v prostředí Přírodovědeckého klubu, Přírodovědecké fakulty brněnské univerzity či v Entomologické společnosti Československé akademie věd; členem této společnosti jsem se stal v 15 letech. Docela jsem si na tom všem zakládal.

Na začátku druhého ročníku vysoké školy (studoval jsem agronomii na Vysoké škole zemědělské v Brně) mne na ulici srazilo auto. Zpočátku to vypadlo dost beznadějně, diagnóza mluvila o poškození čelních mozkových laloků a o rozsáhlém krvácení do mozku. Ležel jsem v nemocnici na půl těla ochrnutý a nepočítal jsem, že bych z ní ještě někdy odešel. Přijal jsem to jako konec svého života.

Když se pak po nějaké době začala moje situace pomaličku zlepšovat, když se mi začal vracet cit a hybnost nejprve do ruky a pak i do nohy, když jsem se znovu mohl začít učit chodit, začal jsem si připouštět, že bych se ještě mohl vrátit do života. Tehdy mne velmi silně oslovil jeden evangelijní příběh, podobenství ze 17. kapitoly Lukášova evangelia. Tam je napsáno:

Řekne snad někdo svému služebníku, který se vrátil z pole, kde oral nebo pásl: „Pojď si hned sednout ke stolu?“ Neřekne mu spíše: „Připrav mi něco k jídlu a přistroj se k obsluze, dokud se nenajím a nenapiji; pak budeš jíst a pít ty!“? Děkuje snad svému služebníku, že udělal, co mu bylo přikázáno? Tak i vy, když učiníte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: „Jsme jenom služebníci, učinili jsme to, co jsme byli povinni učinit.“

Já měl v nemocnici trochu jiný překlad; ta slova, která máme v českém ekumenickém překladu vyjádřena slovy *jsme jenom služebníci*, se tam dala chápat: *jsme zbyteční služebníci*. Však v originálním řeckém textu je napsáno δουλοι αχρειοι εσμεν, jsme neužiteční služebníci. To bylo něco, co mne neobyčejně potěšilo – a těší dodnes. Tenkrát jsem si uvědomil pravdivost těch slov: Byl jsem zbytečným služebníkem. Do té doby jsem pro svého Boha prakticky nic neudělal, nic mu nepřinesl, byl jsem naprosto neužitečný. A přece jsem mu stál za to, aby mne vrátil do života a ještě mi dal šanci.

Současně jsem si uvědomil, že žádné mé schopnosti nejsou žádnou mojí zásluhou. Nemám se čím chlubit, všechno, co dokážu, je jen Boží dar. Pán Bůh mi ho dal, může mi ho ale v jediném okamžiku zase vzít. Jistě, mám s ním dobře hospodařit, to je na mně, ta schopnost je ale ničím nezaslouženým darem. Nejsem o nic lepší než kdokoli z těch, kterým Hospodin takovou schopnost nedal. A pokud ji dal mně, pak ne kvůli mně samotnému, ale kvůli ostatním lidem kolem. Jsem povolán jim sloužit, stejně jako každý jiný z nás. Nikdo tu nejsme sami pro sebe.

Když jsem odcházel z nemocnice, propouštějící lékař mluvil o zázraku. Byl jsem si toho dobře vědom. Zázrak pak pokračoval: dokončil jsem školu a pak řadu let pracoval jako profesionální entomolog; nejprve ve výzkumném ústavu, později v Moravském muzeu. Na půdě sboru Bratrské jednoty baptistů v Brně jsem začal pracovat s romskými dětmi; ta práce trvala 18 let a natrvalo mne spojila s brněnskou romskou komunitou. Mnoho jsem se tam naučil. Oženil jsem se, narodily se nám dvě dcery. Začal jsem pracovat ve staršovstvu našeho sboru. Zdálo se, že se v mém životě už nic zásadního nezmění.

Pak přišel rok 1989 a s ním proměna mnoha částí života. V září toho roku se z Monte Carla přesunula do Brna česká redakce Trans World Radia, bylo třeba najít nové pracovníky, aby se vysílání mohlo rozšiřovat. Byl jsem jedním z oslovených. Rozhodování nebylo vůbec snadné. Po roce přemýšlení a modliteb jsem musel připustit, že zvěstování evangelia je v nové době naléhavější než sice krásná, ale přece jen ne tak akutní muzejní práce. S entomologií jsem se rozloučil a upadl do spárů hromadných sdělovacích prostředků.

V TWR jsem strávil jako zaměstnanec více než sedm let, pak jsem přešel do Rady TWR-CZ, kde působím dodnes. Ta forma spolupráce ale není důležitá, podstatné je, že v TWR jsem doma. Tým lidí, vděčných za spásu a toužících sloužit Kristu i posluchačům, to je prostředí, jaké se jen tak nenajde. Ve chvílích všelijakých pochybností a životních krizí se mi tým kolegů z TWR (vedle týmu Evangelizačního odboru Církve bratrské, ke kterému jsem rovněž patřil) stal zásadní oporou a pomocí.

V době, když už byl tým redakce TWR-CZ docela stabilizovaný, se na mne obrátili pracovníci náboženského vysílání České televize s prosbou o záskok za mateřskou dovolenou. Vnímal jsem opět akutní potřebu pomoci zvěstování evangelia, a na jejich prosbu jsem kývl. Ze zástupu za mateřskou se stalo 13 let, během kterých jsem pracoval jak dramaturg náboženských pořadů, ale příležitostně i jako scénárista, moderátor, režisér či vedoucí Centra náboženské tvorby brněnského studia ČT. Dostalo se mi výsady spolupracovat s pozoruhodnými lidmi, iniciovat a s pomocí kolegů i dostat na obrazovku pořady jako Exit 316, Základy, Za obzorem, dokumenty Luboše Hlavsy Hrabě Zinzendorf, Pod ochranou Žerotínů, David Zeisberger a mnoho dalších pořadů. Mohl jsem režírovat dokumenty z Izraele z volného cyklu Po stopách... atd. V tom všem jsem vnímal veliké Boží požehnání.

V květnu roku 2009 jsem byl poprvé zvolen do Rady Církve bratrské a ještě toho roku jsem se stal jejím místopředsedou. V této službě pokračuji dodnes, v roce 2013 se ale ukázalo, že tuto práci už nelze dělat vedle civilního zaměstnání. V České televizi jsem podal výpověď a přešel do církevní služby na plný úvazek.

Celou tuto anabázi popisuji, abych představil prostředí, ve kterých mne Pán Bůh oslovoval. V mém entomologickém období mne učil, že jako Tvůrce není autorem statických figurek, že dává svému stvoření úžasné schopnosti, včetně schopnosti vytvářet novou kvalitu (ne nadarmo je psáno, že už na počátku vydávala živé tvory země). Při práci s romskými dětmi jsem se mohl učit, jak je ošidné kohokoli podceňovat, přehlížet věci, na které prostě jen nejsme zvyklí a zdají se nám cizí.
Práce v médiích mi odhalila svět mediální komunikace, což mi změnilo i chápání biblického textu.
I Bible je médiem, nosičem Boží informace, a platí na ni všechny principy působení mediálních sdělení.
Všechny tyto skutečnosti mne vedly k poznání Boha, který je vyvýšený, svrchovaný, absolutní. Není nic a nikdo jako On, On sám je Stvořitelem všeho, dobra i zla, a přitom se ve své neomezené svrchovanosti rozhodl být k nám lidem dobrý. To mne fascinuje.
Díky ekumenické spolupráci v prostředí TWR jsem se rovněž mohl naučit vždycky znovu se vracet k biblickému textu, nezůstávat u žádných naučených lidských formulací. Vnímat šíři biblické zvěsti, která se nedá harmonizovat do jednoho jednoduchého obrázku. Nebát se pochybovat o správnosti dosavadních chápání některých konkrétních biblických míst a vždycky znovu hledat jejich pravý smysl. Nestavět svůj život na doktríně, ale na Písmu. Toho se chci držet.
Pomalu se chystám na důchod, důchodového věku dosáhnu za méně než rok. Když se ohlížím zpátky, musím především děkovat. Za všechno krásné, ale nejen za to.
I všechny zlé věci, které jsem prožil, mi nakonec pomohly, byly mi k užitku. Náš Bůh dovede i to nejhorší proměnit k dobrému. Díky mu za Jeho věrnost.

Petr Raus

100 let Boží milostivé péče

„Avšak ty jsi je v nesmírném slitování na pouští neopustil. Ve dne od nich neodcházel sloup oblakový, který je vodil po cestě, a v noci sloup ohnivý, který jim osvětloval cestu, po níž by šli. Dával jsi svého dobrého Ducha, aby je poučoval. Neodnímal jsi jim od úst svou manu a dával jsi jim vodu, když žíznili. Po čtyřicet let ses o ně na poušti staral, nic jim nescházelo" (Neh 9, 19–21).
„Stále za vás Bohu děkuji pro milost Boží, která vám byla dána v Kristu Ježíši; On vás obohatil ve všem, v každém slovu i v každém poznání" (1K 1, 4–5).

Starozákonní text z knihy Nehemjáš mluví o dobrotivém a milostivém Bohu, který se přes nevěru a neposlušnost Izraele staral o svůj lid, vedl ho pouští, sytil, dával jim svého Ducha, a vše je zhrnuto slovy: Staral se o ně, nic jim nescházelo. Jistě, v době, když Izraelité putovali cestou z Egypta do země zaslíbené, to ve většině takto pozitivně neviděli, často si stěžovali a reptali vůči Bohu. Později, v době duchovního probuzení po návratu z Babylona do své země, to již viděli jinak. Nyní poznali, že to byla jen Boží milost, která je zachovala, a proto levité vyzvali lid: „Dobrořečte Hospodinu, svému Bohu, po všecky věky."
Druhý text je z Pavlova dopisu do korintského sboru. Z celého tohoto dopisu víme, že to byl sbor hodně problematický – bylo v něm vnitřní rozdělení, nedobře zaměřená horlivost, znevažování apoštola Pavla, nesnášenlivost i vážné mravní problémy. Přesto apoštol Pavel v úvodu tohoto dopisu napsal: „Stále za vás Bohu děkuji pro milost Boží, která vám byla dána v Kristu Ježíši; On vás obohatil ve všem, v každém slovu i v každém poznání." Jak to silně koresponduje s tím starozákonním prohlášením v knize Nehemjáš: „staral se o ně, nic jim nescházelo." Ovšem, jak s tím velkým duchovním obohacením korintští naložili? To je stejně tak i otázka pro nás! Jak jsme naložili se vším Božím obdarováním, které se nám dostávalo během uplynulých sto let? Byli jsme, řečeno slovy Bible, „dobrými správci milosti Boží"?
Ohlédneme se nyní na stoletou historii Bratrské jednoty baptistů u nás. Dovolím si takový pavlovský pohled. Pavel totiž i přes mnohé problémy ve sborech dokázal vidět věci pozitivně, uměl vyjádřit vděčnost a ocenění.
Během této konference jistě zazní podrobné referáty o historii BJB, já chci připomenout jen některé skutečnosti z naši historie.
Téměř polovina ze stoleté historie BJB byla v období totality; 41 let v době komunistické totality a předtím 6 let v době války, kdy především v českých zemích byla pro všechny církve nebezpečná doba nacistické totality. Na Slovensku v té době byla jiná situace, ale také ne snadná. V demokratickém období prožily naše sbory 3 období duchovního probuzení a početního růstu. Všechna tato období mají společné to, že v nich bylo příznivé společenské klima, měli jsme významnou pomoc ze zahraničí, ale především zde bylo misijní nadšení a obětavost mnoha bratří a sester.
První období bylo hned od vzniku Československa, kdy také vznikla společná Jednota, tehdy ještě pod jménem Bratrská jednota Chelčického. Díky finanční pomoci ze zahraničí, především od amerických baptistů, byli do služby povoláni někteří noví kazatelé, misijní pracovníci i kolportéři. Také zde působili někteří kazatelé a misijní pracovníci z USA, z Československé baptistické konvence.
Ale především to bylo nadšení mnoha bratří a sester, kteří svědčili o Pánu Ježíši, zvali do shromáždění a svým životem byli jasným svědectvím opravdového křesťanství. V tomto období vznikla celá řada nových sborů, začal působit teologický seminář, byly založeny dva dětské domovy a běžela bohatá vydavatelská činnost. Koncem dvacátých let se dřívější příznivé společenské klima již měnilo a k tomu přišla velká hospodářská krize, v důsledku které se finanční pomoc ze zahraničí omezila na minimum, ale také se výrazně omezily domácí finanční zdroje.
Druhé období duchovního a početního růstu bylo po ukončení II. světové války, po obnovení Československa. Byla to nová politická a společenská situace, radost ze svobody a nadšení do nové práce. Na Slovensku se bratří pustili do stavby zotavovny v Račkové dolině, v Praze byla obnovena činnost teologického semináře, na kterém studovalo 10 nadšených studentů – budoucích kazatelů. Významnou událostí pro BJB bylo tehdy přistěhování mnoha bratří a sester ze zahraničí; v Čechách a na Moravě to byli reemigranti z Polska a ze Sovětského svazu, na Slovensku repatrianti z Maďarska. Někteří se přistěhovali také z Rumunska i z Jugoslavie. Vznikla tak řada nových sborů. Žel, toto příznivé období trvalo velmi krátce, necelé 3 roky a bylo ukončeno únorem 1948.
Třetí období duchovního a početního růstu přišlo hned po pádu komunistické totality. Tehdy nastalo příznivé společenské klima; lidé se ptali po hlubším smyslu života, padla dřívější omezení pro církev a mnohé sbory tuto novou společenskou situaci dobře využily. Konala se velká evangelizační shromáždění i malé pouliční evangelizace, byly nabízeny Bible a jiná duchovní literatura, konaly se nejrůznější sborové akce se zaměřením pro lidi zvenčí. Toto příznivé období pominulo pozvolna, asi tak po 5 letech. I když mnohé sbory i dnes jsou misijně aktivní, odezva je výrazně menší. Lidé jsou dnes hůře oslovitelní evangeliem. Také nadšení pro evangelizaci a ochota ke službě nejednou poklesla. Žel, i některé vnitřní problémy v BJB a v jednotlivých sborech odčerpávají energii, která by měla být zaměřena na misii.
To bylo stručně řečeno o 3 obdobích duchovního a početního růstu. Ale jak to bylo v obdobích totality?
V období Protektorátu Čechy a Morava byly všechny církve pod dohledem gestapa. Kazatelé ve své službě museli být velmi opatrni, zvlášť přísně byla sledována práce s mládeží. Vedení Jednoty muselo s úřady komunikovat v jazyce německém. Po atentátu na Heidricha bylo od církví požadováno odsuzující prohlášení vůči atentátníkům.
Ještě horší to bylo v době komunistické totality. Nejdříve komunisté uvažovali o úplném zákazu naší Jednoty, nakonec se však rozhodli pro udělení statutu státem uznané církve. Brzy nato začaly vykonstruované procesy s mnohými našimi kazateli, na Slovensku i s bratry aktivními při stavbě zotavovny v Račkově dolině. Bratří byli odsouzeni k mnohaletým vězením, bratr kazatel Burget ve vězení zemřel. Do shromáždění byli posílaní agenti STB, jakákoliv sborová činnost

mimo prostor modlitebny byla zakázaná a byla dovolena jen shromáždění nahlášena a povolena a kázat mohli jen bratří s tzv. státním souhlasem.
I když se asi tak po r. 1960 situace pro církev zmírnila, stále platila veškerá dřívější omezení pro duchovní činnost. Kazatelé, ale i mnozí další bratří a sestry se ve své činnosti často pohybovali na hraně zákona a nejednou i za hranou. Ve sborech byly pořádany nelegální letní tábory, pašovala se duchovní literatura, konala se i tzv. nenahlášená shromáždění a uskutečňovaly se i nekontrolované kontakty s bratry ze zahraničí. Tito bratří a sestry riskovali různé represe, ztrátu státního souhlasu, případně i vězení. Díky jejich odvaze a statečnosti Boží dílo v našich sborech nešlo přesně podle tehdejších zákonů a podle přání státní správy, ale často vybočovalo z úzkých mezí daných proticírkevními zákony. Mnozí tak mohli skrze odvážnou službu přijmout duchovní povzbuzení. Tolik alespoň stručné ohlédnutí do minulosti naši Jednoty. Něco z toho si pamatuje starší generace, ale ti mladší to ví jen z vyprávění nebo ze čtení.
Náš dík patří těm, kteří horlivě pracovali v dobách příznivých, i těm, kteří se nezalekli, ale pracovali i v dobách nepříznivých, dokonce i v situacích přímo nebezpečných. Bez horlivosti, obětavosti, vytrvalosti žádné duchovní dílo nemůže uspět.
Především však náš dík patří Pánovi církve, který pudil dělníky na Boží vinici, dával jim odvahu v těžkých situacích a vytrvalost v překonávání mnoha překážek. Byla to veliká Boží milost, která provázela naše sbory po celé uplynulé období. Vraťme se teď k uvedeným textům z Bible, z knihy Nehemjáše a z Pavlova dopisu Korintským. Izraelité v době Nehemjáše pokorně vyznávali Boží péči, Boží věrnost, ale také neposlušnost Bohu svých předků. Jistě, i naše duchovní a početní situace by mohla být jiná, kdybychom byli poslušnější Pánovi církve a horlivější v Jeho díle. Kolik toho lidského, tělesného mařilo a maří Boží dílo!
O to více vyniká Boží milost a jeho dobrotivost. Když si Izraelité uvědomili hříšnou minulost svého národa, museli s velikou vděčností chválit Boha za jeho dobrodiní. Vždyť Hospodin se o svůj lid vždycky staral, nic jim nescházelo. Tehdejší duchovní vedoucí Izraele vyzvali lid: „Povstaňte, dobrořečte Hospodinu, svému Bohu, po všecky věky.“ Apoštol Pavel viděl toto Boží dobrodiní ještě hlouběji a napsal korintským: „Stále za vás děkuji pro milost Boží, která vám byla dána v Kristu Ježíši; On vás obohatil ve všem, v každém slovu i v každém poznání.“ Boží milost je nám dána v Kristu Ježíši. Naši duchovní předkové uvěřili v Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána. On změnil jejich životy; z ateistů se tak stali věřící, z formálních a tradičních křesťanů křesťané opravdoví, a nejednou z nepřátel evangelia oddaní Boží služebníci.
Naši duchovní předkové v drtivé většině nebyli v dnešním slova smyslu teologicky vzdělaní. Přesto byli obohaceni Božím slovem, prožili znovuzrození, byli vedeni a posilováni Duchem svatým. Byli to písmáci, misionáři, praktičtí křesťané. Jejich svědectví o Ježíši Kristu a příklad jejich života se nesly přes další generace až k nám.
Nebylo vše ideální, ale Boží milost přenesla naše sbory přes těžká období vnějších tlaků, ale i přes všelijaké slabosti, nedostatky a selhání. Mění se společenská situace pro církev, ale také ne vždy jsme my, věřící, stálí a ve všem věrni svému Pánu.
Kdo se však nemění, je Ježíš Kristus, On je tentýž včera i dnes i na věky. Proto se můžeme s vděčností ohlížet na uplynulých 100 let, ale také s nadějí hledět vstříc budoucnosti.

Milan Kern

Kázání na konferenci 100 let spolu

Buď tu ostane on, alebo ja

Martin si postavil dom z dreva na brehu malej rieky. Najbližší susedia bývali viac ako kilometer dolu v dedine. Dom si postavil podľa vlastných plánov a všetky práce urobil väčšinou sám, lebo rád pracoval s drevom. Nedávno sa oženil, a tak už nie je sám. Pracoval ako drevorubač, pretože keď skončil pedagogickú školu za komunizmu, ako veriaci učiteľ nemohol pracovať v školstve. V ten deň, už skôr večer, sa po príchode z práce stretli s manželkou na ceste pri mostíku k ich domu. On zoskočil z nákladného auta, ktoré viezlo drevo, Marta práve prichádzala od dediny. „Nestačil som ešte pozametať mostík od snehu. Vitaj doma.“ „Ja rada chodím po čerstvom snehu,“ odpovedala s úsmevom. Keď vošli do domčeka, vnútri bolo príjemne teplo, pretože ráno naložil hrubé bukové polená. Aj teraz, hneď ako vošli, zobral košiar a vyšiel nabrať drevo. Zrazu zastal a prekvapený hovorí: „Dobrý večer, kto ste a čo tu robíte?“ Prihovoril sa chlapovi sediacemu pri poukladanom dreve pod strechou. Neznámy muž, ktorému nebolo vidno do tváre a bol zakutraný až po uši v kabáte, odvetil: „Dobrý večer, mohol by som tu u vás pod strieškou túto noc prenocovať?“ „Pravdaže tu môžete spať, ale poďte dnu, zohrejete sa, aj si niečo zajete,“ pozýval Martin chlapa strednej postavy a otvoril mu dvere. Ten sa bránil: „Ale mne by to tu stačilo, som navyknutý.“ „Poďte, poďte,“ tlačil chlapa cez otvorené dvere, „lebo nám nafúka.“ Cez otvorené dvere naozaj vbehla zima. Hosť zastal kúsok od dvier a rozhliadal sa prižmúrenými očami po miestnosti. „Poďte ďalej, dajte si dolu kabát aj baranicu a sadnite si k stolu. Máme čír s bryndzou, naberiem vám.“ Manželka pohotovo vybrala ešte jeden tanier z kredenca a ponúkala aj hosťa. Ten si dal dolu kabát, baranicu položil na stôl k tanierom a nevedel, čo ďalej. Martin mu zobral kabát aj baranicu zo stola a znova ho pozval, aby si sadol. „Dobrú chuť,“ ponúkla gazdiná obidvoch. Hosť sa dal s chuťou do jedla, bolo vidno, že dávno nejedol. Keď dojedli, ponúkli hosťa, aby si ešte nabral. „Predstav si, Marta, on chce spať vonku,“ povedal Martin so smiechom. „Tu vám pripravíme miesto, na lavici pri šporáku. Kdeže by sme vás teraz nechali odísť do tej zimy.“ Marta vstala od stola a zberajúc taniere, oslovila hosťa. „A kde bývate, veď musíte mať niekde rodinu, svoje veci, posteľ.“ Zaujímalo ju, prečo sa takto túla. „Všetko, čo mám, mám tu so sebou,“ povedal neznámy a vstal od stola. „Ďakujem pekne za jedlo,“ pozrel smelo na gazdinú, ktorá znova hlasnejšie zopakovala, lebo sa jej zdalo, že ju nepočúvajú: „Prepáčte, ešte raz sa opýtam, lebo vás veľmi ľutujem, že sa takto poneviera v zime a v snehu. Neodpovedali ste mi, či máte rodinu a či máte kde bývať?“
Odpoveď zaznela prekvapujúco nahlas: „Rodina kašle na mňa a ja na nich! Neznášam, keď ma niekto stále poučuje! Žijem takto sám preto, aby sa za mňa nemuseli hanbiť.“ Martin sa odpovedi srdečne zasmial. „Ale to nie je správne, keď žijete takto sám a máte rodinu,“ povedala manželka tónom, ktorý Martin počul od svojej manželky po prvýkrát. „Vy mňa nemusíte poučovať, ja viem, čo je dobre, a žijem si slobodne,“ odsekol hosť dosť nečakane. „Robiť ako kôň, na to som každému dobrý. Ale v našej rodine sa aj kone majú lepšie, ako som sa mal ja!“
V tvári mu bolo vidno neskrývanú zlosť pri spomienke na rodinu. Martin chcel nejako rozhovor ukončiť, preto navrhol: „ Možno by ste si už aj oddýchli.“ Doniesol z izby tkanú vlnenú gubu a položil ju na lavicu k špóráku. „Tu si môžete potom ľahnúť.“
Marta sa teraz ozvala dosť vzrušene a nemienila to ani skrývať. „Prepáč, Martin, ale ja som sa preto toľko vypytovala na rodinu, lebo podľa mňa, keď má niekto rodinu, mal by

žiť s ňou a nedržať sa takto hrdo...“ Martin odpovedal: „To je pravda, že by mal byť s rodinou, ale skúsime to vyriešiť zajtra. Ja idem ešte doniesť drevo a pôjdeme všetci spať.“ Hosťa akoby tento rozhovor vôbec nezaujímal. Skúsenosti s ľuďmi ho naučili nestarať sa. Dalo sa pochopiť, že netrval na svojom návrhu spať vonku, keď dnu bolo tak príjemne teplo. Prišiel teda bližšie k ponúknutej lavici, veď bolo povedané, že sa ide spať. Posadil sa na lavicu a zašomral len tak pre seba: „Slama je na ležanie lepšia, toto je tvrdé, ale bolo už aj horšie!“

Obidvaja manželia vyšli von. Martin s košiarom na drevo, manželka rýchlo za ním. „Ideš mi pomôcť s drevom?“ opýtal sa s úsmevom. Ale neuhádol. „Chcem sa s tebou rozprávať a chcem, aby si ma pochopil. Som ochotná pomáhať, ale tomu, kto našu pomoc naozaj potrebuje. Nedokážem pomáhať niekomu len preto, že sa neznáša so svojou rodinou. Chápeš ma?“ Prišla k manželovi celkom blízko a chytila mu ruku do svojich aj s polenom, ktoré kládol do košiara. Hľadel na poukladané drevo, a potom do očí tej, ktorú mal tak rád. „ Ale ako by sme ho mohli nechať vonku, vieš si to predstaviť?“ Cítila sa bezmocná, keď videla, že je pevne rozhodnutý, ale bránila sa. „Hanbím sa, že takto hovorím, ale on naozaj nie je odkázaný na našu pomoc. Klame! V tom batohu, ktorý si tak pritíska, má aj pálenku. To je ten jeho rodinný problém. Všimla som si to, keď som mu prekladala veci. Dnešný večer som si predstavovala úplne inak.“ Martin položil polená do košiara a nadýchol sa: „Marta, teraz nejde o to, či mám pravdu ja alebo ty. Teraz ide o človeka. Tak...“ Nestihol dopovedať, lebo Marta zúfalo skúsila inak. „Buď tu ostane on, alebo ja! Ale tebe to hovorím úplne zbytočne, pretože ty si sa už rozhodol sám a mňa vôbec nepočúvaš.“ To povedala už vnútri v dome a bolo jej v tej chvíli úplne jedno, že to neznámy muž počuje. Vbehla do izby, hodila na seba veci, ktoré po príchode z práce ešte neodložila a v chvate naťahovala aj kapce, ktoré sa aspoň zohriali. Martin medzitým poskladal drevo a skúsil ešte niečo povedať. „Kde chceš ísť teraz proti noci, nerob to, prosím ťa,“ volal za ňou a pokúsil sa zachytiť jej ruku. Manželka povedala vo dverách: „ Pre mňa, za mňa, rob si tu sám, čo len chceš! Nikdy nezabudnem, ako si ma dnes ponížil! Dvere nechám otvorené, lebo na tomto dome sú aj tak zbytočné. Buď dôsledný v tom, čo robíš!“

Keď Martin prikladal do sporáka, pálil ho nielen silný oheň, ale aj v hrudi. Hodnú chvíľu sedel nechápajúc, čo sa to stalo. Potom vstal, schytil baranicu, pozrel na hosťa, ktorý si naprával pod hlavu, a len tak, vo svetri, vyšiel za manželkou. Bol si istý, že bude pred domom, alebo na ceste, kde sa chodili prechádzať a rozprávať. Nebola tam. Zrýchlil krok s nádejou, že za prvou zákrutou ju zbadá. Nebola ani za prvou, ani za ďalšou. Stopy viedli ďalej a ďalej od domu. Zadýchaný ju predsa dobehol a pochválil: „Zašla si poriadne ďaleko. Ja som si myslel, že budeš len za mostíkom,“ a so smiechom dodal. „Hlavná vec, že sme zasa spolu...“ Po chvíli pochopil, že rozpráva len sám, tak stíchol aj on. Šli spolu vedľa seba bez slov.

Nevedeli, ako ďalej. Tak len kráčali, veľmi prekvapení, čo sa s nimi deje. Ticho prerušil až hluk z blízkej píly na drevo. Aj v noci sa tu pracuje. Všetko je dobre osvetlené. Vošli do svetla lámp, ktoré sa nedalo obísť. Z haly fabriky práve vyšiel robotník, ktorý dvojicu poznal. „A kdeže vy dvaja takto v noci,“ prihovoril sa. „Ideme sa prejsť!“ odpovedal pohotovo Martin. V tej chvíli ticho noci preťal sykot. „Čo sa to robí?“ spýtala sa Marta vystrašene a pohla sa bližšie k manželovi. „To počuť paru, ako uniká z poistného ventilu parného stroja.“ Ventil sa zavrel a sykot pary prestal. „Prečo si nepovedal pravdu, že sme sa pohádali?“ Akoby ich ten zvuk pary konečne prebral. Po niekoľkých kilometroch putovania sa konečne zastavili. Trochu nesmelo, ale s úľavou odpovedal: „Ale veď sa vôbec nerozprávame, takto sa nedá hádať.“ „Kde sme sa to dostali?“ opýtala sa teplejším hlasom, aj keď mrzlo. „V duchu som sa aj pokúšala modliť, ale nešlo to. Cítim, že nemám pravdu, že som konala aj hovorila zle. Veď dávno poznám tvoje zmýšľanie, a práve to sa mi na tebe páči. Stále hovoríš o Pánovi Ježišovi, o jeho milosrdenstve a súcite. Pomáhaš všetkým ľuďom a máš ich rád. Lenže ja to neviem!“ Rozplakala sa, lebo tieto vety starostlivo skladala od chvíle, ako odišla z domu. „Nie som pripravená na to, že budeme žiť spolu a budeš mať rád nielen mňa, ale aj takýchto ľudí ako náš dnešný hosť.“ „Prestaň, prestaň, ja to tiež neviem, len sa to učím. K tomu súcitu mi pomohlo aj to, že som ako chlapec bol v sirotinci v Bernolákove. Asi je to ťažko pochopiť, ale veta – aj Martin je s nami! To povedali starší chlapci, keď som tam stál sám a bolo mi veľmi smutno a oni šli hrať futbal... oni ma chceli medzi seba!“ Povedal roztraseným hlasom ako najúžasnejšie vyznanie. „Odvtedy veľmi vnímam, keď niekto iný trpí alebo je smutný, a som šťastný, keď si to niekto všimne a pomôže. Nebolo a nie je jednoduché prijímať pomoc od druhých, lebo to znamená, že sám to nedokážem. A tak sa aj ja učím pomáhať druhým aj prijímať pomoc. To úžasná Božia dobrota mení moje myslenie. Ako dobre, že máme Bibliu a môžeme vedieť, ako treba žiť.“ Pri tejto vete bolo v jeho hlase zase cítiť vzrušenie. Marta si uvedomila si, že jej túžba prežiť krásny večer ten večer vlastne pokazila.

„Ty sa celý trasieš, veď si len vo svetri! Ako si takto mohol vyjsť do tej zimy? Ako to, že som si to nevšimla? Hanbím sa, že som bola taká... odpusť mi.“ „Ty mne prepáč, asi som to nerobil dnes večer dobre,“ poprosil on. Až teraz, cestou domov si všimli, aká nádherná, priam romantická je zasnežená krajina okolo nich. Bola noc, ale biely sneh im pomáhal vidieť pred seba. Zasypaná cesta, previsnuté konáre stromov, takže sa ich zavše dotkli hlavami a vtedy sa sneh šuchol aj za golier. Martin jej s jemu vlastnou galantnosťou poradil, aby si sneh vytriasla, lebo ju bude chladiť, a dal si ruky hlbšie do vreciek.

„Rozmýšľam, ako sa asi cíti náš hosť. Dúfam, že mu je dobre. Marta, vieš čo? Modlime sa spolu dnes večer tu vonku: Drahý Pane Ježišu, ďakujeme Ti, že nás máš rád a pozývaš nás zo studených vzťahov, keď sa nevieme rozprávať medzi sebou a ani s Tebou, do tepla, ako som ja zavolal toho chlapa. Pane, vyznávam, že nedokážem hneď ísť s Tebou a niekedy akoby som bol hrdý na to, že to zvládnem aj bez Teba.“ Po chvíli sa modlila aj Marta. „Pane, prosím, odpusť mi, aká som, čo hovorím a čo robím zle. Ďakujem za manžela... Chcem mu byť pomocou... A ďakujem, Pane, že ma máš rád, a preto mi chceš pomôcť. Ja som sa dnes večer bránila Tvojmu pozvaniu presne tak ako náš hosť... Pane, ďakujem Ti, že ma miluješ... Neviem si predstaviť, že by si ma nechal ísť ďalej svojou cestou... Lebo to veľmi bolelo!“

Keď vošli do domu, počuli spokojné chrápanie hosťa...

Ján Kováčik

Čakanie

Pane Ježišu,
ďakujem Ti, že formuješ môj charakter,
posilňuješ moju vieru,
učíš ma dôverovať Ti,
spoliehať sa na Teba
a držať sa Ťa v každej situácii.
Si mojou skalou.
Spoľahlivou ochranou.
Bezpečným útočiskom.
Pomocou.

Ale...
stretávajú ma problémy,
ťažkosti,
konflikty,
starosti,
utrpenie...

Mnohokrát nerozumiem.
Mnohokrát mám množstvo
nezodpovedaných otázok.
A...
zabúdam na trpezlivosť
a potešenie, čo dáva Božie slovo.

Lebo – Tvoje zasľúbenia patria aj mne.
A raz –
ako si povedal,
zotrieš každú slzu z rias.
A nebude viac žalosti
ani kriku,
ani bolesti
a nebude ani smrť.

Raz bude všetko ako na POČIATKU.
VEĽMI, VEĽMI DOBRÉ.

Toto si musím pripomínať v každom
okamihu a čakať...

Jarka Rečníková

Dobré počuť, lepšie vidieť a zažiť

Veľa som počula o pobyte seniorov v Račkovej doline, preto som zatúžila prežiť pár dní v spoločenstve starších bratov a sestier. Stretnúť sa, porozprávať, posilniť sa navzájom svojimi skúsenosťami, svedectvami a predovšetkým chváliť a oslavovať nášho Pána. Podarilo sa. Pánu Bohu vzdávam vďaku za čas, ktorý som mohla v septembri prežiť v Račkovej doline.

Téma stretnutia mala názov Čas počúvať. Tu je niekoľko myšlienok, ktoré ma oslovili. „Je dobré počúvať, ale dôležitejšie je konať. Neprepočuť Boží hlas, keď nám hovorí: Choď, urob, konaj! Ak neposlúchneme, už viac nemusíme Boží hlas počuť. Už ste povedali svojim priateľom, susedom o spasení, o Pánovi Ježišovi? Nestačí, keď ich len pozdravíte, usmejete sa na nich alebo im len zakývate. Pokiaľ im nepoviete o Pánovi Ježišovi, kývate im na cestu do pekla.“ Aj toto povedal brat kazateľ Danny Jones, ktorý bol na našom stretnutí aj s manželkou, aby nám poslúžil. Veľmi som vďačná za službu brata kazateľa a za to, čo povedal. Práve to som potrebovala počuť. Bola to odpoveď na to, čo ma trápilo. Aj ja som neposlúchla, keď som mala ísť. Vždy sa našiel

dôvod a výhovorky, až prišiel čas, že bolo neskoro. Nepomohli ani výčitky, ani slzy. Keď Boh hovorí CHOĎ!, treba odložiť povinnosti a ísť. Čas milosti ešte trvá.

Využime čas na naše spasenie, ale aj na spasenie tých, ktorí zvesť o Pánovi Ježišovi ešte nepočuli a neprijali Ho. Počúvajme, poslúchnime a konajme! Preberme sa z duchovného spánku, prehodnoťme svoj vzťah k nášmu Stvoriteľovi a Spasiteľovi a navráťme sa k prvej láske. Majme poslušné a citlivé srdce, aby sme počuli tichý a jemný hlas, ktorý hovorí: Zanechaj svoje povinnosti a choď!

„Bůh buď s vámi, než se sejdem zas...“ Posledná pieseň doznela, prišiel čas rozlúčky, podávanie rúk a objatia s prianím Božieho požehnania. Ešte pohľad na krásne sfarbené stráne a odchádzame domov plní vďačnosti a chvály. Na záver musím povedať: „Je dobré počuť, ale lepšie vidieť a zažiť.“

Tatiana Smolinská

Kdo jsem?

Otevírám email a ten nechce reagovat na můj pokyn. Čím to je, že se neotvírá? Napsala jsem špatné heslo? ...No, to ne! Zkouším to znovu a dokonce mi tam píší... „Jste Dana Jersáková“...? Co? – Kdo jiný bych měla asi být? Znovu píši své heslo a v duchu si říkám, – pracuj! A už se mi objev! Vždyť všechno zadávám správně, tím jsem si jistá. Počítač je jenom lidský výrobek, ... může udělat chybu... Potřebuji, aby se konečně všechno načetlo a já mohla být přihlášená. No, konečně se objevují moje stránky, ale najednou musím myslet na to, co mi tam bylo počítačově psáno: Jste Dana Jersáková? Počítač to nemůže vědět, ale vím já, kdo opravdu jsem? Musím přiznat, že někdy se ani já sama v sobě nemohu vyznat! Často jsem prožívala různé složité chvíle a hledala sama sebe! ...Není to legrační? Jak se mohu ztratit? Je to ale pravdivé, že sami sebe často neznáme. Kolikrát nás samotné překvapí naše vlastní jednání! Děláme to, co bychom nikdy udělat nechtěli, a často sami ze sebe nemáme radost. Co ale s tím? Kdybychom si vše uvědomovali, tak asi brzy rezignujeme a už by nás nic netěšilo. Náš život by pro nás už neměl žádnou cenu a vše by mohlo dopadnout velmi smutně.

Je ale ještě jedna možnost!

Ten, který nás tak úžasně stvořil, přesně ví, kdo jsme. Nikdo jiný nás nezná lépe než On! Byl u toho, když jsme byli tvořeni v těle naší maminky, a již tam do nás vložil to, jací budeme. Tolik zvláštních drobností řídil a věřte mi, že se opravdu snažil, abychom byli utvořeni k „Jeho obrazu“! Bůh měl vždy ze své práce radost a to je i pro mne potěšením.

Vím, Pane, kdo jsem! Jsem velmi chtěné Tvoje dítě, na mne ses určitě velmi těšil! Náš život má svůj účel a Ty, Pane, s ním máš svůj plán! Mnohokrát nám to píšeš v Bibli.

Dokonce o nás říkáš, že jsme královské děti!

To znamená, takové princezny a princové.

Jsme Tvoji vyvolení, ti, které tak moc miluješ.

Znáš nás, až do nejniternějších tajemství našeho soukromí. Znáš všechny klady i zápory a přesto miluješ, až ... jak?

Svého Syna jsi pro mne nelitoval a jedině On mohl ze mne udělat Tvoje dítě. Jsem moc ráda, že mne znáš ... přesně víš, kdo jsem!

Nemohu to sama pochopit, jak zvláštně jsi mne vedl a stále připravuješ můj život ...

Dana Jersáková

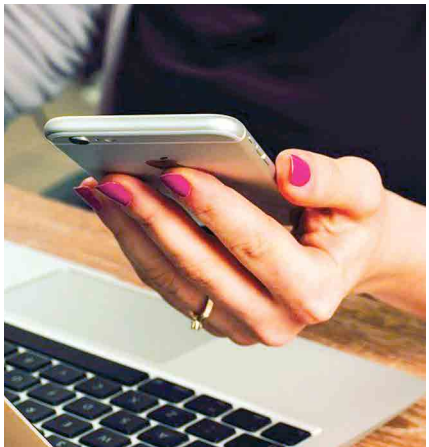

Láska spája

Na seniorskom tábore v dňoch 25. – 28. septembra som bola prvý raz a bola som veľmi milo prekvapená, až dojatá, ako ma srdečne a s láskou prijali.

Všade som cítila Božiu prítomnosť. Všetky prednášky, modlitby, svedectvá boli vedené Duchom Božím. Veľmi silno na mňa pôsobili. Radostné chvíle sme prežívali aj na celodennom výlete okolo Tatier a pri plavbe loďou po Oravskej priehrade.

Ďakujem Pánu Bohu, že som mohla poznať veľa krásnych Božích ľudí. Ďakujem bratom a sestrám, organizátorom, ako aj celej BJB za pobyt, na ktorom som z Božej milosti mohla byť prítomná.

„Lebo Hospodin má záľubu vo svojom ľude: pokorných ozdobuje spásou“ (Žalm 149, 4).

Mária Agóčová

20. výročie modlitebne v Poprade

V nedeľu 6. októbra 2019 si bratia a sestry zboru BJB v Poprade pripomenuli 20. výročie otvorenia modlitebne. Už niekoľko generácií pred nami túžilo postaviť modlitebňu, kde by sme sa mohli schádzať a oslavovať nášho Pána. Podarilo sa to až v 90-tych rokoch minulého storočia, keď sa začali diať zázraky. Mohli sme kúpiť vhodný pozemok, bratia z Nemecka nám darovali projekt a napriek odporu niekoľkých ľudí v meste sme dostali stavebné povolenie. Dňa 9. júla 1994 sa na pozemku zišla skupinka asi päťdesiatich bratov a sestier a vyprosili si požehnanie pre novú stavbu. Požehnanie bolo úžasné. Počas nasledujúcich piatich rokov sme sa každý deň presviedčali o veľkej Božej láske a starostlivosti. Napokon sme mohli 3. októbra 1999 za prítomnosti predstaviteľov mesta, zástupcov cirkví v Poprade a mnohých bratov a sestier z miestneho zboru a okolia slávnostne modlitebňu otvoriť.

Teraz sme spomínali na obetavosť mnohých bratov a sestier z nášho, ale aj z okolitých zborov. Bola to namáhavá práca, ale celý čas sme prežívali nádherné vzájomné spoločenstvo pri Božom diele a Jeho neustálu prítomnosť a ochranu.

Modlitebňa nám už dvadsať rokov dobre slúži, pribudlo mnoho duchovných detí.

Nech je za všetko vzdaná chvála nášmu nebeskému Otcovi.

Bratia a sestry z Popradu

Duchovno-rekreačné stretnutie sestier Evanjelickej aliancie

Stretnutie sa uskutočnilo v prvých jesenných dňoch 18. – 22. septembra v nádhernom prostredí Chaty J. A. Komenského v Račkovej doline. Koná sa pravidelne každý rok a tohoročná téma bola **POKORA verzus PÝCHA**, ústredný verš Žalm 149, 4: *„Hospodin má záľubu vo svojom ľude, pokorných ozdobí spásou.“*

Keďže sme tam boli samé ženy, ktoré chcú byť pekne oblečené a mať pekný šatník, so sestrou **Elenkou Pribulovou** sme si urobili módnu prehliadku. Pozreli sme sa, aký odev nám ponúka náš duchovný šatník – Biblia. Zistili sme, že na výber máme dva druhy odevu – **pýchu a pokoru** (1Pt 5, 5 – 6). Čo hovorí šatník o pýche? **Vyvoláva roztržku** (Prísl 13, 10), **oškliví sa Hospodinovi** (Ámos 6, 8), **je zdrojom trápenia**.

My sa však máme zaodievať do pokory. V dnešnej dobe je pokora akoby zabudnutá cnosť a nie je to odev hodný obdivu, lebo dnešný svet ju pokladá za slabosť. **Pokora sa však musí stať cieľom našej túžby** a musíme sa v nej cvičiť. Keď sa pozrieme ďalej do šatníka, zistíme, že **sa máme obliecť do Pána Ježiša Krista** (Rim 13, 14). Ako? Tak, že sa úplne vnoríme do Jeho slov a to, čo odporúča, uvedieme do praxe. Pre Pána Ježiša bola pokora podstatou života. Ak chceme byť podobní svojmu učiteľovi, **denne musíme vyzliekať svoje staré šaty sebectva a obliekať sa do absolútnej pokory**. Dovoľme, aby sa Pán Ježiš stal ozdobou nášho života!

Sestra farárka **Anička Činčuráková** hovorila o **falošnej pokore** na príklade farizeja a mýtnika. **Falošná pokora je skrytá hlboko v srdci a často sa skrýva za pobožnosťou**. V čom spočíva? Porovnávame sa, myslíme si, že sme lepší a zbožnejší ako tí druhí. Naša vďaka nie je založená na tom, čo Boh robí pre nás, ale čo my robíme pre Boha. Ale vieme, že spasenie si nemôžeme zaslúžiť skutkami, spasení sme milosťou, je to Boží dar. **Najväčším príkladom pokory bol Pán Ježiš**, ktorý mal Božiu podobu, ale zriekol sa jej. Vedel, že je Boží Syn, ale vzal na seba podobu služobníka.

Preto aj my máme mať také zmýšľanie ako Pán Ježiš (Flp 2, 3 – 8).

Sestra farárka **Slávka Dobrotová** hovorila o tom, že všetci pokorní majú hľadať Hospodina, **konať podľa Jeho práva a hľadať pokoru** (Sof 2, 3). Ak túžime po pokore, nemôžeme neustále hovoriť len o sebe. Máme počúvať druhých – aj tých, čo s nami nesúhlasia, máme upozorňovať na kladné stránky toho druhého, nechať ho vyniknúť. Máme odpúšťať, zabudnúť na urážky, konať nezištne a vyberať si posledné miesta...

Pán Ježiš nás učil byť tichými a pokornými srdcom, lebo len tak nájdeme pokoj duše (Mt 11, 28).

Vyvrcholením stretnutia bolo nedeľné dopoludnie, keď nás sestra farárka **Slávka Kovaľová** viedla k tomu, aby sme si navzájom umývali nohy. Podľa vzoru Pána Ježiša, ktorý sa v pozícii sluhu sklonil k nohám svojich učeníkov, aj my sme sa sklonili k nohám svojich sestier. Bol to silný zážitok, hlboko sme cítili prítomnosť Pána Ježiša. Uvedomili sme si, že obmyl aj moju špinu, moje viny a celých nás obmýva svojou láskou.

Ako bonus sme mali pekné, aj keď prvé dni trocha chladnejšie počasie a množstvo húb, ktoré niektoré sestry vášnivo zbierali. Iné sestry na nás mysleli počas celého leta a priniesli nám rôzne liečivé bylinky, ktoré sme si v neobmedzenom množstve mohli zobrať, aby sme nimi liečili aj naše telesné neduhy. Pekným prejavom vzájomnej lásky bola aj tombola. Každý do nej prispel nejakou vecou, ktorou chcel potešiť šťastného výhercu. Bol to úžasný pobyt, na ktorom sme prežili, že v Božích očiach máme nevýslovnú hodnotu a bezvýhradne nás miluje. Naučili sme sa, **že pokorný neznamená byť nečinný** a že pokora a láska majú byť trvalým cieľom v našom živote.

Jedna sestra z Čiech výstižne povedala, že toľko lásky na jednom mieste už dávno nezažila.

Ľuboslava Hudecová

Inzerát

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Vikýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (lyže v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku.
Více informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

Radko Hovorka u Pána

Dňa 7. 9. 2019 nás predišiel do nebeskej vlasti náš brat v Kristu Radovan Hovorka, dlhoročný člen bratislavského zboru BJB na Palisádach.

Niekoľko viet zo života Radovana Hovorku

Dňa 26. mája 1959 prijali manželia Juraj a Ľubica od Pána Boha veľký dar v podobe syna Radka. Narodil sa ako druhé dieťa po prvorodenej dcére Mirke. Neskôr pribudla do rodiny ďalšia dcéra Natka. Detstvo prežil so svojimi sestrami na Mikovínyho ulici. Už od malička bol pre neho vzťah dôležitejší ako čokoľvek iné. Svedčí o tom nasledovná príhoda: Pri hre o guľôčky, ktorá bola v tom čase veľmi populárna, postrehol, že kamaráta to už prestáva baviť, pretože prehráva, tak mu radšej rýchlo daroval svoje vyhraté guľôčky, len aby hra pokračovala a kamarát neodišiel... Takým bol už ako dieťa a takým ostal až do konca svojho života. Láskavým a vždy mysliacim viac na iných ako na seba.

V rokoch 1974 – 1978 študoval v Bratislave na Gymnáziu Vazovova, kde aj úspešne zmaturoval. Miloval prírodu, a tak sa rozhodol pre štúdium na Prírodovedeckej fakulte UK v Bratislave, kde získal v roku 1983 diplom z geochémie a základnej a ložiskovej geológie. V roku 1985 mu bol udelený titul RNDr., doktor prírodných vied. Po ukončení štúdií pracoval v národnom podniku Kameňolomy a štrkopiesky. V roku 1992 začal vlastnú živnosť ako výrobca divadelných bábok-marionet a neskôr podnikal v oblasti výroby a predaja suvenírov. V krízovom období, keď potreboval uživiť rozrastajúcu sa rodinu, pridal k podnikaniu aj prácu na pumpe Shell. Toto obdobie bolo pre neho fyzicky veľmi náročné. Počas štúdia aj vo všetkých pracovných pomeroch nadviazal priateľstvá, ktoré napriek času pretrvali až do konca.

Od narodenia bol súčasťou spoločenstva bratov a sestier BJB v Bratislave, najprv na Vysokej ulici, neskôr na Palisádach.

31. 10. 1976 vyznal v krste ponorením Pána Ježiša ako svojho osobného Spasiteľa. V zbore slúžil ako učiteľ besiedky a neskôr dorastu. Cítil povolanie organizovať rodinné tábory a robil ich roky s veľkým nasadením a láskou. Keď sa ho pýtali, koľko táborov to bolo, odpovedal: „Neviem, nepočítam to." Ako šerif ostane navždy zapísaný v srdciach malých aj veľkých táborníkov. Opakovane bol zvolený do staršovstva zboru a túto službu robil s veľkou bázňou pred Bohom aj pred bratmi a sestrami.

V roku 1987 uzavrel manželstvo s Miroslavou Kováčikovou. Posledné tri mesiace návštevám často hovorieval, že jeho dve najlepšie rozhodnutia v živote boli nasledovné: že prijal Pána Ježiša a že sa oženil s Mirkou. Mal ju veľmi rád . Mnohí mladí ľudia nachádzali v ich domácnosti oázu pokoja, lásky a prijatia. Milostivý Pán Boh daroval do ich rodiny tri vzácne deti.

V roku 1988 syna Šimona, v roku 1992 dcéru Sylviu a v roku 2003 syna Martina, ktorého rád oslovoval: „Ty môj poklad." Miloval ich veľmi, ale aj prísne vychovával. Často protestovali, keď museli byť doma večer o desiatej, ale z toho nepopustil. Najšťastnejší bol, keď boli všetci doma. Vždy z neho vyžarovala láska k ľuďom všetkých vekových kategórií a úprimný záujem o ich životy, a tak zo zhromaždenia často odchádzal medzi poslednými.

Keď ochorel, neostal sám. Od mája, keď choroba prepukla v plnej sile, mal takmer denne návštevy. Boli to pre neho veľmi povzbudzujúce stretnutia, ktoré mu dali silu bojovať s chorobou ďalej. Obával sa, že ťažká choroba mu zastrie myseľ a zrak, tak sa naučil obľúbené verše naspamäť, aby z nich čerpal silu v čase neistoty, strachu a bolesti.

Mnohí odchádzali hlboko dotknutí jeho láskou a úctou k Pánovi Ježišovi. Tri dni pred jeho odchodom do večnosti, boli u neho bratia zo staršovstva. Bola to krásna a svätá chvíľa na modlitbách. Po skončení bratia naďalej ticho stáli a neodchádzali, a vtedy Radko láskavým hlasom povedal: „Ale vám je tu dobre pri mne, však? Ani sa vám nechce odísť."

Rodina Hovorková

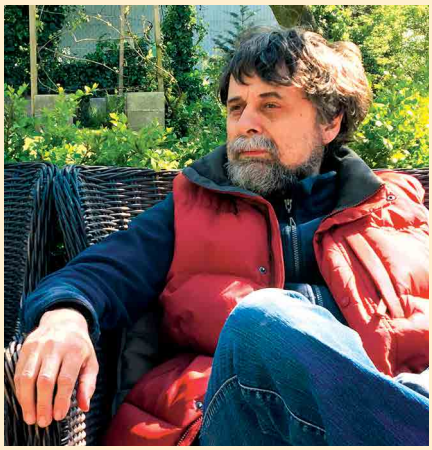

V dobrom aj v zlom

Život beží neuveriteľne rýchlo... Čím som staršia, tým viac si to uvedomujem.

A keď odchádza niekto, s kým ste toho veľa prežili a kto vám bol blízky, dočasnosť pozemského života sa stáva ešte hmatateľnejšou.

V septembrovú sobotu 7. 9. 2019 odišiel do nebeskej vlasti náš brat v Kristu Radko Hovorka. Bola to pre mnohých šokujúca správa, hoci sme vedeli, že Radko bojuje s vážnou chorobou. Ale aj tak nás to zaskočilo...

Keď si spomínam na Radka, ihneď sa mi pri ňom vynorí jeho manželka Mirka. Vždy som ich vnímala ako nerozlučnú dvojicu. Či už spolu učili deti v besiedke alebo na doraste, organizovali stretnutia pre manželské páry alebo pripravovali rodinný tábor. Vždy spolu – v dobrom aj v zlom.

Keď prišli rôzne problémy v rodine alebo v práci, nevyčítali si navzájom svoje chyby. Chytili sa za ruky a spoločne čelili vzniknutej situácii. Boli mi príkladom v trpezlivosti, v pokore, v úprimnosti, v láske – ktorú mali medzi sebou, ale ktorú hojne rozdávali aj okolo seba. Vždy sa spoliehali na Božiu pomoc, aj keď veľakrát nechápali, čo Pán Boh zamýšľa. Keď Mirka spomínala Radka na ženskej skupinke, bolo z jej slov cítiť hlbokú lásku a úctu voči manželovi. Do poslednej chvíle stáli verne pri sebe a pre mňa zostanú obrazom manželstva podľa Božieho srdca.

Teraz sa museli na čas rozdeliť. Z ľudského pohľadu je to ťažké a bolestné, ale raz sa stretnú na mieste, ktoré je mnohonásobne lepšie ako naše pozemské putovanie. Ako povedal ich mladší syn Martin: *Mami, ak je u Pána Boha jeden deň ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň, tak potom sa s ocinom uvidíme o pár minút…*

Teda do videnia, Radko!

A už teraz sa teším, čo všetko úžasné a nepredstaviteľné spolu zažijeme pri našom ďalšom stretnutí!

Miriam Kešjarová

Služba seniorov seniorom – Tekovské Lužany

Prvá naša návšteva v zariadení Samaritán v Tekovských Lužanoch sa uskutočnila už v roku 2008. Mnohí seniori, ktorí v tom čase chodievali do senior klubu, sú už u Pána. Ale z milosti Božej tieto návštevy i naďalej pokračujú, a preto i tento rok sme sa už od leta pripravovali na túto službu, ktorá je spojená aj s materiálnou pomocou. Za pekného počasia, v dobrej nálade a s modlitbou za Božie požehnanie a ochranu na cestu sa pätnásti seniori zo západnej oblasti BJB dňa 2. októbra 2019 vybrali navštíviť zariadenie seniorov Samaritán. Z Levíc sa k nám pridali ďalší bratia a sestry z ECAV a z CB. Brat kazateľ Jurko Kohút mal hlavné duchovné slovo spolu s manželkou Marienkou.

Naša služba prebiehala v dvoch etapách. Doobeda sme sa rozdelili na skupiny a navštevovali sme seniorov po jednotlivých izbách, kde sme sa s nimi rozprávali, modlili sa a žehnali im.

Po obede sme sa všetci stretli v spoločenskej miestnosti, kde bolo pripravené aj pohostenie. Sami seniori nám napiekli rôzne koláče, takže všetky stoly boli plné dobrých vecí.

Témou celej našej služby bola vďačnosť a radosť. *„Vo všetkom ďakujte, lebo to je vôľa Pánova!"* (1Tes 5, 18) „Vďačnosť dáva zmysel našej minulosti, prináša pokoj dnešku a vytvára vízie pre zajtrajšok." „Vďačnosť mení to, čo mám, na DOSŤ!" „Vďačnosť mení jedlo na hostinu, dom na domov a to, čo máme, na dosť!" „Existuje len jedna zbraň, len jeden liek proti smútku, a tým je vďačnosť!" Tu je len malá časť toho, čo sme hovorili o vďačnosti , ale spomínali sme aj radosť.

Zdrojom našej radosti nie sú pozemské veci, ale je to radosť prameniaca v našom Pánovi a vo večnom živote, vydobytom na kríži. Brat kazateľ Jurko Kohút zdôraznil, že apoštol Pavol vo Flp 4, 4 dokonca prikázal: *„Radujte sa v Pánovi a zase poviem: „Radujte sa!"* V čom máme mať tú najväčšiu a stálu radosť? *„Neprestajne sa radujte, že sú vaše mená zapísané v nebesiach!"* (Lk 10, 20) Tieto a ešte mnohé iné verše o radosti a vďačnosti z Písma sme si spolu s krásnymi a veselými piesňami za sprievodu gitary brata Danka Valentu spievali a prijímali sme Božie požehnanie v spoločenstve našich bratov a sestier, ako aj s celým personálom zariadenia.

Práve v deň našej návštevy sa klient tohto zariadenia, brat Vojtech Čierny z Bernolákova, z milosti Božej dožil 88 rokov. Bola to vzácna chvíľa, keď sme mohli bratovi Vojtíkovi zablahoželať a poďakovať nášmu Pánovi za jeho život, ale aj za život jeho manželky, ktorá je tiež klientkou tohto zariadenia. Veľmi sme vďační za sestru Mariku Tóthovú, ktorá je riaditeľkou a už viac ako dve desaťročia sa svedomite a obetavo stará o chod celého zariadenia. Vďaka patrí aj personálu, ktorý tam pracuje a má ochotné srdce k tejto službe.

Počas celého dňa sme cítili, ako sa k nám Pán prihovára. Cez túto službu sme i my boli požehnaní, preto: „Za všetko vzdávajte Pánu Bohu vďaku!"

J. Makovíniová

Recenzia

Francine Riversová: **Vykúpená láska**, 2012, Kumran

„Je mnoho takých, ktorí sa v živote usilujú prežiť, mnoho takých, ktorí boli využití a zneužití v mene lásky, mnohí boli obetovaní na oltáre pôžitku a „slobody". No sloboda, ktorú ponúka svet, je v skutočnosti falošná. Primnohí sa jedného dňa zobudili a zistili, že sú v putách a netušia, ako uniknúť. Práve pre takých ľudí som napísala Vykúpenú lásku, pre ľudí, ktorí sa zo všetkých síl usilujú, tak ako som sa usilovala ja, byť vlastnými bohmi, ale nakoniec zistia, že sú stratení, zúfalí a strašne osamelí. Chcem priniesť pravdu tým, ktorí uviazli v pasci lží a temna, povedať im, že Boh je tu, že je skutočný, že ich miluje – bez ohľadu na všetko." Vykúpená láska je parafráza biblického príbehu proroka Ozeáša, ktorému Boh povie, aby si zobral za manželku prostitútku. V tomto príbehu vystupuje malá Sarah, ktorá to od malička nemala ľahké, až sa z nej stala Anjela – luxusná prostitútka v období americkej zlatokopeckej horúčky. Salóny vtedy rástli ako huby po daždi a nešťastní muži, vyčerpaní z ryžovania zlata, nachádzali útočisko v salónoch. Do príbehu nešťastia a temnoty vstupuje zbožný farmár Michael Ozea, ktorý počuje Boží hlas, ako mu hovorí, aby sa oženil s Anjelou. Začína sa príbeh o vzdore, bolesti, neschopnosti milovať a žiť, kde sú múry v človeku také hrubé a vysoké, že sa nedajú prelomiť ani zničiť. Na opačnej strane stojí Michael ako stelesnenie Božej lásky k nám, ktorý vytrvalo obväzuje rany, odpúšťa viac, než sme schopní pochopiť, zomiera sám sebe a svojím túžbam a potrebám, len aby si získal srdce Anjely a pomohol jej naučiť sa dôverovať, milovať, ale hlavne lásku prijať a piť z nej ako zo života. *„Začalo sa to pomaly, sotva viditeľne. Hviezdy boli čoraz menšie a čierna farba oblohy bledla. Anjela vstala, chúliac sa do prikrývky, a pozorovala to. Vzadu za ňou bola ešte tma, ale pred sebou videla svetlo – bledožlté, čoraz žiarivejšie, s pásmi zlatej, červenej a oranžovej. Ešte nikdy nevidela čosi také nádherné. Ranné slnko sa pomaly rozlievalo po horách, po údolí až k chalupe a lesu za nimi a roztiahlo sa po svahu. Na pleciach cítila Ozeove mocné ruky. „Mara, toto je život, ktorý ti chcem dať." Ranné svetlo bolo také jasné, až ju boleli oči, a oslepovalo ju väčšmi ako tma. Na vlasoch cítila Michaelove pery. „Toto ti ponúkam." Pokožku jej zohrieval jeho dych. „Chcem tvoj život naplniť farbou a teplom. Chcem ho naplniť svetlom." Objal ju a oprel si ju chrbtom o seba. „Daj mi šancu." Anjela cítila, ako v nej narastá ťažoba. Mal pre ňu pekné slová, lenže slová nie sú život. Život nie je taký jednoduchý, priamy. Je zauzlený, prekrútený, zvíjajúci sa od narodenia."*

Tento román je zvlášť vhodný pre ženy, ktoré zažili sexuálne násilie, pretože krásne a pravdivo ukazuje, čo sa stane s dušou takejto ženy, ako ju bolesť a trauma zotročí natoľko, že nie je schopná žiť, hoci by chcela, ak jej k tomu niekto nepomôže a neukáže jej, že sa to dá. Michael je zase obrazom človeka, ktorým by sme na tejto zemi mali byť aj my, aby sme odrážali Boha a pomáhali ho tak nájsť ľuďom, ktorí Bohu dôverovať nemôžu a majú na to oprávnený dôvod. Bez pomoci ľudí, z ktorých žiari Kristus, to ani nikdy nedokážu.

Ráchel Orvošová

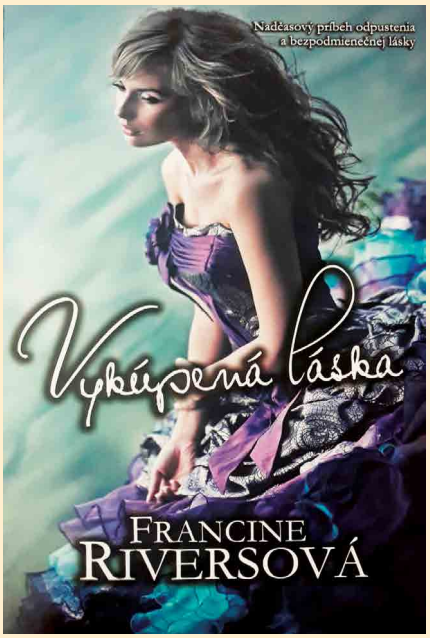

ČESKÉ DĚTI MAJÍ VŠE, CO SE DÁ KOUPIT – NEMAJÍ LÁSKU, VZORY, HODNOTY.

Staňte se součástí řešení nouze mladé generace!

PROGRAM ZDRAVÁ MLÁDEŽ

Děti napsaly po programu lektorům:

„Všechny Vaše programy mě bavily a byly přínosné. Program kouření jsem vysvětlila mé babičce a přestala kouřit."

„Suprové věci jsme se dozvěděli. Určitě v tom pokračujte! Někdy bych ráda dělala stejnou věc jako Vy. Strašně mě to motivovalo."

„Program se mi velice líbil, protože byl vtipně podán. Zjistila jsem, že početí děťátka není ostuda, ale zajištění nového života, a vím, že je určitě nádherný pocit s tím, koho milujete, mít děťátko."

Vyučující se po programu lektorce svěřil:

„Paní kolegyně, něco bych vám rád řekl. Víte, my máme s manželkou teprve teď po čtyřicítce první děťátko a je to naše největší radost. Škoda, že jsem vaši přednášku neslyšel jako malý chlapec. Já bych býval měl kopu dětí. Takto jsem k otcovství dozrál bohužel pozdě a je mi to moc líto..."

Investujte do naší mladé generace!

Darovaných 500 Kč stačí na jednu besedu pro třídu plnou dětí.

Podporujeme 22 křesťanských lektorů z řady církví. Lektoři jsou studentům živým svědectvím toho, o čem mluví. Na přednášky navazují následné aktivity.

Přispějte prosím na účet č.: 2700139555/ 2010, variabilní symbol 350. Všechny dary z ČR jsou plně použity pro podporu lektorů. Sdělíte-li nám svoje kontaktní údaje, budeme vám moci zasílat pravidelné zprávy z činnosti lektorů. Děkujeme!

Lektor Petr Kadlec při úvodní interaktivní hře

Lektor Václav Jiříček v akci

PROGRAM ZDRAVÁ MLÁDEŽ

Staňte se součástí práce křesťanských lektorů na českých školách

Přicházíme s těžkými tématy do školy včas?

Jitka Kultová je vynikající a zkušená lektorka organizace Národní iniciativa pro život. **Nadace Mezinárodní potřeby** podporuje její práci již bezmála 8 let. Potkat ji můžete na Plzeňsku. Zaměřuje se na programy o prenatálním vývoji člověka, o prevenci neplánovaného těhotenství a interrupcí. Chce oslovit děti na základních školách a středoškoláky s informacemi, které je povedou k zodpovědnosti v jejich budoucím intimním životě, při plánování rodičovství a k úctě k lidskému životu. Jitka vychází z předpokladu, že děti si v tomto věku svoje názory a postoje k problematice prenatálního vývoje teprve utvářejí. A doufá, že pravdivé a úplné informace dětem umožní, aby si své názory, hodnoty a postoje mohly zformovat svobodně a po zralé úvaze, nikoli pod tlakem mediálního světa.

V jedné ze svých pravidelných zpráv Jitka sdílela tento silný příběh:

„Poslední dny myslím na dívku z jedné základní školy. Příjemná atmosféra ve třídě, program plyne, probíráme plodnost, početí, prenatální vývoj, porod. A pak vkročíme do tématu nečekaného těhotenství. Pracujeme ve skupinách, zkoušíme různé modelové situace a dostáváme se k tomu, že někdy na těhotenství připraveni nejsme. Mluvíme o dvou variantách, co můžeme dělat. A posluchači vyhodnotí, že přátelštějším řešením je adopce. Pak začínáme mluvit o potratu a jedna z dívek ztuhne. Spolužačka jí položí ruku na koleno. Atmosféra ve třídě houstne, mluvíme o tom, že to je těžké téma a zda to všichni zvládnou. Ticho. Pokračuji a vidím, jak jí po tváři stékají slzy. *„Je to těžké? Potřebuješ odejít?"* ptám se jí. Kývla a s paní učitelkou odchází. Ve třídě je naprosté ticho. Překvapení spolužáci, zaskočení tím, že pro někoho to není vzdálené, teoretické téma. Maličko se tomu věnujeme. Každý z nás něco prožívá a je důležité být vůči sobě citliví. Po chvíli pokračuji v tématu potratu a poté zvu dívku zpátky do třídy. Je poměrně klidná a zbytek programu proběhne bez problémů. Po hodině dívka rychle odchází. Mluvíme s třídní učitelkou, jak s tématem dále pracovat, co na programu proběhlo. Přemýšlím nad tou dívkou, co asi prožila, zda potrat byla její osobní zkušenost, jak se teď cítí. Jak nad tématem přemýšlejí její spolužáci a co s nimi celá situace udělá... S tématem nečekaného těhotenství přicházíme obvykle do devátých tříd a myslíme si, že to je včas, že se snad většina našich posluchačů osobně s otázkami kolem nečekaného těhotenství nepotkala, že se ještě nemuseli rozhodovat, jestli si vyberou život nebo ne. Ale ne vždycky. Někteří už se s tématem setkali, a možná hodně bolestivým způsobem. Možná na to nikdy nezapomenou. Možná by si přáli, aby se to nikdy nestalo. Aby dostali informace včas, aby s nimi o tématu někdo mluvil dřív. Doufám, že u většiny z nich přicházíme dřív, než se budou muset sami s těžkými životními otázkami potýkat. A osobně bych si moc přála, aby si takové otázky klást nikdy nemuseli. Doufám také, že naše programy opravdu inspirují k objevování hodnoty lidského života a že motivují k růstu do plnosti. Je to velké privilegium a taky velká zodpovědnost. Přijímám ji s vážností."

Jitka Kultová

Nadace Mezinárodní potřeby
Vinohradská 909
560 02 Česká Třebová
Navštivte www.zdrava-mladez.cz.
nadace@mezinarodni-potreby.cz

Nadace Mezinárodní potřeby

PROGRAM ZDRAVÁ MLÁDEŽ

Oprava

V Rozsévači č. 10 2019 byla uveřejněna úvaha s názvem „Pomluvy mezi křesťany". Autorem celé úvahy je bratr Jan Pospíšil.

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievač 2020

Číslo 02 2020 – ...Prečo mať deti?	Uzávierka 10. 12. 2019
Číslo 03 2020 – ...Proč zůstat svobodný?	Uzávěrka 10. 1. 2020
Číslo 04 2020 – ...Prečo byť spolu v dobrom aj v zlom? Veľká noc	Uzávierka 10. 2. 2020

Vážení a milí čtenáři Rozsévače, dovolte mi, abych vám poděkovala za vaši přízeň v roce 2019 a věřím, že s námi strávíte i nadcházející rok 2020. Přeji vám Boží požehnání na každý den, abyste prožívali Jeho blízkost a Jeho lásku.

Za redakční radu Rozsévače
Marie Horáčková

HOSPODINOVA JE ZEMĚ SE VŠÍM, CO JE NA NÍ (ŽALM 24)

Ivana Kultová

Tvá zem jest, Pane, a vše, co je na ní,
i my, tvá neposlušná stvoření.
Co pro nás Tvoje milost neuchrání,
to lidská vůle sotva promění.

Konec se blíží, divnosti se dějí
a lidé nervóznější po světě.
Teď naslouchámе slovům v beznaději
chorého, nezralého dítěte...

Civilizaci chceme vrátit zpátky,
to ona prý nám vše jen poničí.
Je to však pravda? Zbývá čas jen krátký
a naše zem má život jepičí.

Zhyne i s nebem, i to moře zmizí,
Ty nové nebe dáš však, novou zem.
Kdo vstoupí na ni? Jenom člověk ryzí,
jenž proměnit se nechal v srdci svém.

Ze srdce musí zmizet nečistota -
ne uhlík, nýbrž svévole a hřích.
Nechme si Tebou mluvit do života,
proměňuj nás ve vztazích vzájemných!

Přestaňme vraždit děti nezrozené,
sobectví ať nám vládnout přestane.
Jen srdce obětí Tvou vykoupené
i pro tuto zem moudrost dostane.

I ona vzkvete pro své zbylé chvíle,
jak ta, již lid tvůj v poušti vzdělává.
A zjev se i té dívce nezletilé,
jež naivně svět k akci svolává.

Tvá země jest a všechno, co je na ní:
Zem nebuď modlou - Ty buď Bohem nám!
Vše zhyne, co Tvá milost neuchrání.
Jen Ty nás k pravdě veď a k výšinám!

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Maroš Kohút, Toma Magda, Peter Orvoš, Shan McNary.
Foto: © seventyfourimagess /evanto a archív redakcie.
Grafické riešenie obálky Lýdia Bodnárová.